

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Bosch, Presmetal fabrikalarından, Çorlu, Bursa, Manisa'da çeşitli fabrikalardan haberler sayfa 2-3

Aralık 2015 / Sayı: 74

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Parola 657, İşaret 1900,

Hedef 2 milyon

Sınıf savaşını yükseltelim! Erdoğan'ın, patronların, emperyalistlerin savaşında telef olmayalım!

Ülkede gündem yoğun, gündem sıcak. Mecliste bütçe yapılıyor, sınırda uçaklar düşüyor. Kuzey, güney ve doğu komşularımızın hepsiyle savaşın eşiğine geldik. Belli ki bütçe savaş bütçesi olacak. Alev alev yanan gündemin içinde yanan ise yine işçiler emekçiler olacak.

İşçi emekçi, buğdaya, doğalgaza ambargo olursa ekme zamlarını, kışı nasıl geçireceğiz diye düşünüyorsunuz, Kaçak Saray'ın aylık 1 milyon 200 bin liralık elektrik faturasından taviz yok. Ekmeğe zam da işçinin emekçinin sorunu. Ne de

olsa patron sınıfı ve saray erkânı emeksiz götürüyor!

AKP hükümeti, seçim vaadi olan 1300 lira asgari ücreti nereden çıkaracağını diye patronlarla kafa kafaya vermiş plan program yapıyor. Açlık sınırının dahi üstüne çıkamayan bu asgari ücret rakamı için kıdem tazminatını kaldırmaktan işsizlik fonunu yağmalamaya ve yatırımları Mısır'a, Romanya'ya kaçırmaya kadar pek çok alternatif üzerinde duruyorlar. Patronlar, madem öyle işçi çıkartırız diyor. Erdoğan, fakiri tahrik etmeyin dedi ama fakiri işten

çıkarmayın demedi sonuçta... O da zaten 657'yi kaldırıp memuru işten atmanın peşinde.

İşsizler ordusunun büyüyeceği bir dönem bizi bekliyor. Bu taşeronlaştırmanın da artması demek. Mahkeme kararıyla bir bölümünün kadrolu olması gerektiği zaten tesicillenen 650 bin taşeron kamu işçisinden sadece 200 bini için kadro öngörülüyor. Toplamda ise 2 milyon taşeron işçisi var ve işten atılan her bir işçiyle taşeron safları daha da kalabalıklaşacak. 1300 liradan kaçmak isteyen patronun sığınacağı liman da

yine taşeron olacak.

Gündem işçinin emekçinin gündemi ama konuşan patronlar. Kapitalizmden şikâyet edilecekse onu da biz ederiz diyor Ali Koç. Son bir yılda yüzlerce işçiyi sendikal tercihi dolayısıyla işten çıkaran, Arçelik LG fabrikasında hakkını arayan işçiyi polis marifetiyle dışarı attıran kapitalist ailenin parlak çocuğu olan kişiden bahsediyoruz.

İşçinin, emekçinin kendi gündemine sahip çıkma zamanı geldi de geçiyor. İşçinin gündemi belli: işsizlik, yoksulluk ve borç batağı. Ne

657'den vazgeçeriz ne de kıdem tazminatından. Açlık sınırının üzerinde asgari ücret hakkımız. Derhal net 1900 lira asgari ücret, asgari ücretten yüksek alan tüm işçilere de aynı oranda zam istiyoruz. Taşeron köleliktir. Yasaklanmalıdır. 2 milyon taşeron işçisine güvenceli kadro! İşçinin çözümü belli: **Parola 657, İşaret 1900, hedef 2 milyon!**

Kendi gündemimizi dayatalım! Sınıf savaşını yükseltelim! Yükseltelim ki Erdoğan'ın, patronların, emperyalistlerin savaşlarında telef olmayalım!

1993 konseptinden
2015 konseptine

6

Emekçi kadınlar
en öne çıkıyor!

7

Çokuluslu üç maymun
kumpanyası

10

Rus komünistleri ve DİP'ten ortak bildiri
Suriye'ye emperyalist ve
mezhepçi müdahaleye son!

11

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Yönetim yukarıdan bastırıyor, Türk Metal aşağıdan bel altı vurmaya devam ediyor

Yeni CEO, atandıktan sonra, "biz bize toplantısı" denilen toplantıyı nihayet gerçekleştirdi. Bu toplantı eylemler dolayısıyla üç kez ertelenmişti. Toplantıda direkt soru almadı. E-mail yolu ile gelen sorulara cevap verdi. Tabii kendi seçtiği sorulara... Bunun böyle olacağını biliyorduk. Kendi hayatından bahsetti. Tofaş'lı olmanın gururundan (nasıl bir gurursa artık) konuştu. Eylem konularına hiç girmede. Biz bir aileyiz söylemini tekrarlardı durdu. Sonra da bizler için yaptıklarını saymaya başladı. Koca CEO, söyleye söyleye yemekhanede su sebilinin ve turnikelerin sayısının artırılmasını söyleyebildi. Artık ezberlediğimiz iç pazar, Avrupa pazarı, ABD pazarı hikâyelerini o da tekrarlardı. Yukarıda bunlar olurken aşağıda da Türk Metal değişik

oyunlar oynuyor. Eski çalışanlardan Türk Metal üyesi olanları değişik atölyelere kaydırıyorlar, özellikle yeni gelenlerin aklını çelmeye çalışıyorlar. Bizlere de gelip "1999'da biz de yaptık bu eylemleri, sonra anladık yanlışlarımızı, ekmeğinizden olmayın" gibi sözlerle propaganda yapıyorlar. Her türlü söylemi kullanıp bizi yıldırma çalışıyorlar. Yönetim de el altından bunları destekliyor tabii. Son olarak bir arkadaşımız fabrika içinde başka bir işçi ile

tartıştığı için işten atıldı. Tartıştığı kişi Türk Metalcisi olduğu için sendikayla yönetim el ele verip onu kolladılar. Arkadaşı ise 25/2'den işten atıldı. Kısacası yönetim yukarıdan yıldırma, Türk Metal aşağıdan bel altı vurmaya devam ediyor. Ama biz girdiğimiz yolda kararlıyız. Biz Çelik-İş'e geçtik. Ama Birleşik Metal'i seçen Renault işçileri ve diğer tüm metal işçileri ile birlikteyiz. Omuz omuzayız. Kararımız net Türk Metal'i istemiyoruz.

Bursa Oyak-Renault işçi sözcüleri

İşçi hareketimizin meyvelerini almaya başlıyoruz

5 Mayıs 2014 tarihinde Bursa Oyak-Renault'da başlatmış olduğumuz işçi hareketinin artık meyvelerini almaya başlamamız gerekiyordu. Herkesin bildiği gibi Oyak-Renault işçileri olarak Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendik ve bu örgütlülüğü de 2017 yılına kadar koruyacağız. Tabii ki biz Oyak-Renault işçileri-

nin hiçbir zaman kendi şubesi olmamıştı. Birleşik Metal sendikası bize bu imkânı tanıdı. Yerini ve eşyalarını kendimiz seçtik. Kendimiz ayarladık. 4 Aralık tarihinde, adını 5 Mayıs koyduğumuz şubemizin açılış gününde, bu onur ve gururla görkemli şube açılışımızı gerçekleştirdik. Artık Oyak-Renault işçilerinin kendi evleri gibi

kullanabilecekleri, oturup muhabbet edip çay içebilecekleri ve en önemlisi Oyak-Renault için tarihi kararlar alıp hayata geçirebilecekleri bir şubeleri oldu. Öncelikle bizlere bu imkânı tanıyan Birleşik Metal-İş Sendikası'na, şubemizin yapımında ve açılışında emeği olan bütün herkese ve emekçi arkadaşlarımıza teşekkür ederiz.

Bursa Oyak-Renault işçi sözcüleri

Gururluyuz, mutluyuz, yarın için umutluyuz

Aylardır verdiğimiz mücade- lenin sonunda çok şükür şubemizi açtık. Artık orası bizim ikinci evimiz olacak. Gururluyuz, mutluyuz ve de yarınlar için umutluyuz. Buralara kadar hep beraber

geldik. Bundan sonra da bu yolda hep beraber ilerleyeceğiz. Bütün herkese gösterdik ki işçiler birlikte olduğu sürece ve beraber tek yumruk olduklarında aşamaya- cıkları engel yoktur. Şubemizi aç-

makla işlerimiz bitmedi. Bu daha başlangıç. Daha yeni başlıyor her şey. Bunun bilincindeyiz. Bizlere destek veren herkese çok teşekkür ederiz.

Yaşamın işçilerin kardeşliği!

Bursa Pres Metal'den bir işçi

Pres Metal'in kâr hırsı, işçi cinayetine sebep olacak!

40 yıllık pres makinelerinde 15 senedir durmadan 7/24 üretim yapılıyor. Bu üretim hırsı, işçilerin canından önemli bunu biliyoruz. Fabrikada bunun somut örneği yaşanıyor: Bir hafta içinde üç tane iş kazası oldu. Bu kazalar makinelerin teknik hatalarından gerçekleşti ve sevdiğimiz konu iş arkadaşlarımız sadece ufaktan yaralandılar. Ama onları refleksleri kurtardı, presler değil. Tabii ki toplantılarda "Presler bakıma girecek, ilk kez böyle oluyor" dendi. Ne yazık ki yıllarını oraya veren arkadaşlarımız preslerin 10 yıl önce de böyle hata yaptıklarını, ellerini çoğu kez zor kurtardıklarını söylediler. Yönetimin cevabı çarpıcı: "Bunları da sonuçta yaratan yapmadı, kul yaptı, olur böyle şeyler." Yani Pres Metal'in kâr hırsı, işçi cinayetine sebep olacak. Biz işçilerin istediği; güvenceli çalışma, saat ücretlerinin yükselmesi, çalışma koşullarının iyileştirilmesi.

Manisa Standart Profil'den atılan bir işçi

Bu kavga burada bitmeyecek

Standart Profil işçileri olarak oldukça uzun bir süredir sendikalaşma mücadelesi veriyoruz. Bu süreç boyunca birçok badire atlattık. Kimi zaman çoğaldık, kimi zaman işten çıkışlarla azaldık. Ancak uzun bir süredir fabrika içinde alenen sendikalaşma çalışması yürütüyorduk.

Kasım ayının başında ise benim de içinde bulunduğum 23 işçi işten atıldı. Gerekeceği kadar bir gerekçeydi: "İş akdiniz 4857 Sayılı İş Kanunu 17, 18, 25/1 maddeleri uyarınca fes edilmiştir." Yani sağlık sebepleri gerekçe gösterilerek pek çoğu sendika üyesi 23 kişi işten atıldı. Uzun süredir bu kadar çok kişi aynı anda atılmamıştı. Üstelik sonradan öğrendik ki aynı gerekçelerle Düzce'deki fabrikada da 50'nin üzerinde işçi işten atılmış. Bu da gösteriyor ki patron işçilerin birliğini kırmak için manevralar yapıyor. Amacı kârını daha da artırabilmek için işçileri korkutmak, sindirmek.

Bizim fabrikaya sendika ilk girdiğinde pek çok işçi gibi ben de örgütlenmeye soğuk baktım. Ama yaşadığımız sorunlar biriktikçe örgütlenmekten, birlik olmaktan başka çaremiz olmadığını gördüm. Mücadeleyi ilk başlatanlar işten atıldı. Patron işten atarak bu kavgayı burada bitireceğini sandı. Ancak giden her işçi arkadaşın yerini başka işçiler aldı. Bu sömürü düzeni bitmedikçe bu kavga da bitmeyecek. Hem bu fabrika patronu ile hem de bundan sonra gireceğimiz fabrikaların patronları ile kavgamız sürececek...

Bursa Bosch'tan bir işçi

2017'deki sözleşme döneminde birliğimizi sağlayacağımıza eminiz

Öncelikle Renault işçilerinin, Birleşik Metal- İş 5 Mayıs Şubesi'nin açılışını yapmalarını Bosch işçileri olarak tebrik ediyoruz. Organize Sanayi Bölgesine yakın, iş alanlarının olduğu ve işçilerin kolaylıkla ulaşabilecekleri bir yerde şubenin olması gerekiyordu zaten ve Birleşik Metal'in o tarafta 4 yıldır şube açılmasıyla ilgili faaliyeti olduğunu da biliyorum. Renault örgütlenmesi bizden daha önde mi? Evet. Bunun sebeplerinden biri, bizim dönemde Türk Metal tek fabrikayla uğraşıyordu ve tüm kadrolarıyla saldırıyordu. Ama şimdi öyle değil. Koç'un fabrikası olan Tofaş da var. Orayı da kaybederse Türk Metal için büyük bir kayıp olur. 35 yıllık bir düzende koca bir delik açılmış olur. Bu sefer ne olacak? Arçelik'teki işçi de inanacak Koç'un fabrikalarında da sendika değişebileceğine. Neyse ki, aslında kilit fabrika Renault gibi görünüyordu ve Renault Birleşik Metal'e geçmeyi başardı. Şimdi Çelik- İş'te örgütlenen Tofaş işçisinin de örgütlülükle yolunda ilerlemesi gerekiyor. Yaptığımız sözleşmeyle kıvılcımı çakan Bosch işçileri olarak 2017'deki sözleşme döneminde birliğimizi sağlayacağımıza eminiz.

Fabrikalardan haberler

Çorlu Silver Boya'dan bir işçi

Bu kadar maaşla geçinmek mümkün mü?

Ben Çorlu'da bir ayakkabı boya fabrikasında çalışıyorum. Servisle eve dönerken bir de baktım telefonuma mesaj gelmiş. Trepaş'ın yolladığı mesajda "42,50 TL gecikmiş elekt-

rik faturanızın son ödeme tarihi geçmiştir. Ödeme yapmadığınız takdirde, elektriğiniz kesilecektir" diyor. Açma kapama bedeli 24,50 lira, bu nasıl bir soygundur! Devlet değil tefeci sanki.

Kimse bu ay maaşın yetiyor mu diye mesaj atmıyor. Bu kadar maaşla ancak fatura ödenebilir. Ne yiyip ne içiyorsunuz, çocuklarınızı okula nasıl yolluyorsunuz, kimin umurunda? Bir de

düşünüyorum. Bazen haberlerde okuyoruz, fabrikaların, büyük yerlerin bilmem ne kadarlık elektrik borcu, su borcu falan olduğunu. Bize gelince 42,5 lira için elektriğimizi kesen devlet,

patronların peşine hiç düşmüyor. Düştüğünde de her türlü ödeme kolaylığını sağlıyor. O zaman da insan soruyor, devletin bize ne faydası var, devletin kimin yanında?

Çorlu Levent Ofset'ten atılan bir işçi

Patronlar için işçinin değeri yokmuş, geç oldu ama anladım

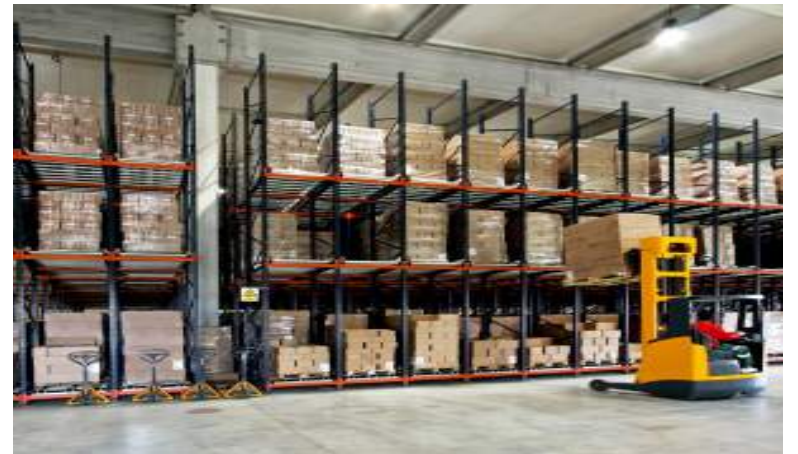
Ben on yıl Levent Ofset'te çalıştım. Usta yardımcılığı yaptım. Bizde 16 denir, sabah 8 gece 12 sık sık fazla mesai olur. İşten çıkarırken telefonlarımız açık olsun diye tembih ederlerdi. Ani bir şey olabilir mi. Maaşlarımız asgari ücretten gösteriliyordu, mesailer de elden veriliyordu. Birkaç defa şikâyet edildiler, bir şey çıkmadı. Patronun yu-

karından çok tanıdığı varmış. Sendika girişimleri oldu, çabuk duyuldu. Beni, ustamı ve birkaç arkadaşımızı işten çıkardılar. Performans düşükmüş. On yıl için on bin lira tazminat aldım. 400 lira işsizlik maaşı alıyorum. Şaka gibi! Mahkemeye verdik bekliyoruz. Kendi evimin işini yapıyormuş gibi çalıştım yıllarca. İşçinin değeri yokmuş. Geç

oldu ama anladım. Şu an orada çalışan arkadaşlarım aynı koşullarda çalışmaya devam ediyor. Onlara da bir faydası dokunur belki. En azından elimizin kolumuzun çok da bağlı olmadığını anlarlar belki. Tabii mahkeme bir araç sadece. Yoksa kazansak bile doğrudan onların şartları iyileşecek diye bir şey yok. Bunun için birlik olmak gerek.

Bursa Mert Depolama'dan bir işçi

Daha da güçlenerek yolumuza devam ediyoruz!

Merhaba arkadaşlar, ben Bursa'da bulunan Mert Depolama'da dört yıldır çalışmaktayım. Tümtis'e (Tüm Taşıma İşçileri Sendikası) üye bir işyerindeyim. Ve bu çatı altında olduğumuz için bütün örgütlü arkadaşlarımız gururluyuz. Bıkmadan usanmadan, taşıma sektöründe faaliyet gösteren işyerlerinde çalışan arkadaşlarımızı da bu örgütlü toplumun içine sokmak için çalışmalarımız devam ediyor. Uzun süren çalışmalardan sonra Aras Kargo'da da çoğunluğu sağladık. Sonu da inşallah güzel bitecek. Aras Kargo'da çalışan arkadaşlarımızı canı gönülden tebrik ediyorum. Daha da güçlenerek yolumuza devam ediyoruz. Yaşasın örgütlü toplum, yaşasın işçilerin kardeşliği!

Bursa Işıksoy Tekstil'den bir işçi

1.300 verecekler ama esas soru neleri alıp götürecekler

Asgari ücret 1.300 lira olacak gibi görünüyor. Herkes bu konuda beklenti içinde. Şunu da biliyoruz ki bu rakam bile açlık sınırının altında. Ama esas soru, sonrasında ne olacağı ile ilgili. 1.300 liradan yüksek ücret alanlar için durum ne olacak? Mutlaka herkes için zam yapılması gerekiyor. Şu anda Bursa'da işçi alımları arttı. Ama bu alımlar yapılırken bir yandan da önümüzdeki dönemde işçi çıkartmalara hazırlanıyorlar. Ayrıca hükümet bir yerden asgari ücreti arttırırken öte taraftan kıdem tazminatımızı da gasp edebilir. Bazı arkadaşlar buna inanmıyor. Ama yıllar içinde o kadar çok hakkımızı alıp götürdü ki bu hükümet, mutlaka bu planları da yapıyorlardı diye düşünüyorum.

DİSK Birleşik Metal'i seçen Renault işçisi şubesine kavuştu: Birliğin, dayanışmanın, mücadelenin 5 Mayıs şubesi açıldı!

2015 Mayıs ayında Bursa başta olmak üzere bir dizi sanayi bölgesini etkisi altına alan bir grev dalgası, adeta bir deprem yaşamıştı. Bu depremin merkez üssü Bursa'daki Oyak Renault fabrikasıydı. Renault işçileri sarı Türk Metal sendikasını fabrikalarından kovmak ve haklarını alamamak için verdikleri mücadeleyi DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenerek taçlandılar. 4 Aralık günü de Renault işçileri, Birleşik Metal'e bağlı olarak kurdukları şubelerini coşkulu bir etkinlikle açtılar. Şubenin adı, büyük fiili grev dalgasının dönüm noktası olan, Türk Metal'den toplu istifaların başladığı, Türk Metal'in tetikçilerinin işçilere saldırdığı ve daha sonra yönetim tarafından işten atılan Renault işçilerinin, tüm

vardiyaların şalter indirmesiyle işe geri alındığı güne ithafen 5 Mayıs olarak belirlendi.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın hemen hemen tüm merkez ve şube yöneticilerinin hazır bulunduğu açılıшта tam bir birlik ve beraberlik

havası hâkimdi. Şubenin düzenlenmesi ve açılışa hazır hâle getirilmesinde de yine işçilerin emeği büyüktü. Şube binasının koridorlarında, 2015 Renault grevi ile 1977 Büyük MESS grevinin fotoğraflarının yan yana olması geçmiş-

ten bugüne mücadele geleneğinin taşınması açısından anlamlıydı. DİSK'in ve Maden-İş'in efsanevi lideri olan ve kontrgerilla tarafından katledilen Kemal Türkler'in fotoğrafları da yine 5 Mayıs Şubesi'nin duvarlarında yerini almıştı. Kemal Türkler'in katledilmesinden 12 Eylül darbesine kadar uzanan sürecin ardından metal sektörü Türk Metal'in egemenliğine sokulmuştu. Baskı ve sömürüyle geçen yıllardan sonra yine büyük mücadeleler sonucunda Renault işçisi evine, DİSK'e geri dönüyordu.

Tabii ki bu mücadele sadece Renault ile sınırlı kalmayacak. Tüm metal sektörünü yeni mücadeleler bekliyor. Bu açıdan yine Türk Metal'i kovan ama sendikal tercihlerini Hak-İş'e bağlı Çelik-İş'ten yana kullanan Tofaş işçileri

temsilcilerinin de açılışa gelerek destek sunmaları son derece anlamlıydı. Mayıs ayında başlayan grev ateşinin ve dayanışma ruhunun bitmediğini gösteren bu davranış için Tofaş işçi temsilcilerini kutlamak ve bu birlikteliğin devam etmesi gerektiğini vurgulamak gerekiyor.

Renault işçisi eğitimlerine konvoylarla, bayraklarla, coşku içinde gidiyor. Sendikasına birilerinin zorlamasıyla değil yüreğinden çıkıyor. Üyelerini kaybetmiş olsa da mevzuat gereği yeni sözleşme dönemine kadar bu fabrikalarda hâlâ Türk Metal yetkili görünse de kendi kaderlerini kendi ellerine alan işçiler, birlik ve beraberliklerini bozmazlarsa 2017 MESS grup sözleşmelerine kadar resmi yetkiyi de mutlaka alacaktır.

Standart Profil işçileri yönünü arıyor

Standart Profil işçileri, Petrol-İş'te örgütlenmeye giriştikleri ilk günden beri çok mücadele etti, önemli kazanımlar sağladı. Ancak ne Düzce'de ne de Manisa'da hiçbir zaman tam olarak ipleri ellerine almadılar. Bugün işten çıkarma saldırısı ile karşı karşıyalar. Sendika yönetimi Düzce'deki fabrikada işçilere sahip çıkmak bir yana neredeyse bu saldırıyı meşrulaştırmaya çalışıyor. Bu saldırıyı püskürtebilmenin yegâne yolu işçilerin birliğinden, sendikayı da denetleyip zorlayacakları örgütlenmeleri kurmalarından geçiyor.

Düzce ve Manisa Standart Profil fabrikalarında son iki ay içerisinde onlarca işçi sağlık durumları gerekçe gösterilerek işten çıkartıldı. Düzce'de Eylül ayında 25, Ekim ayında ise 29 kişi olmak üzere toplamda 54 işçi, Manisa'da ise Kasım ayında 23 işçi İş Kanununun 25/1 maddesi gerekçe gösterilerek işten atıldı.

Bilindiği üzere bu firmanın Düzce fabrikasında Petrol-İş yetkili sendikadır. Manisa'daki fabrikada ise uzun bir süredir aynı sendika örgütlenme çalışması yapmaktadır. Bu bağlamda iki fabrikadaki işten atılmaları farklı değerlendirmek gerekir.

Düzce'de işten atılan 54 işçi uzun bir süre sendikalarından yardım beklemiştir. Ancak yapılan tüm görüşmelerde sendika yöneticileri patronun küçülmeye gittiğini, bu nedenle bazı işçilerin işten çıkartılması gerektiğini, bunların da sağlık sorunları yaşayan işçiler olmasının normal olduğunu belirtmiştir. Kullanılan bu dil patronla aynı dildir ve bir nevi acizliğin dilidir. Sendika işten atılan üyelerine sahip çıkmadığı gibi yaşanan işten atılma olayını normalleştirilmeye çalışmıştır. İşten atılan işçilerin ve özellikle de fabrika içindeki işçilerin yoğun tepkisi ve baskısı üzerine ise bir süre sonra sendika yöneticileri fabrikada ilerleyen günlerde yaşanacak işten atma saldırılarına izin veremeyeceklerini belirterek bu tepkileri azaltmaya çalışmıştır. Ancak bu açıklamalar işçiler için yeterli olmamıştır. İşten atılan bir grup işçi

ise Düzce Meydanında yaptıkları basın açıklaması ile hem Standart Profil patronunu hem de sendika yönetimini ağır bir şekilde eleştirmişlerdir.

Manisa'da ise sendika Düzce'den farklı davranmıştır. İşten atılan işçilere sahip çıkmış, fabrika önünde defalarca kitlesel basın açıklamaları yapmıştır. Ancak buna rağmen işten atılan işçilerin büyük kısmı sendika ile ters düşmüş, başka arayışlar içerisine girmiştir. Bu nedenle sürekli yapılması planlanan eylemler kesilmiştir.

Her iki fabrikada çalışan işçiler çalışma koşullarından, aldıkları ücretlerden ve iş güvenceleri ile ilgili yaşadıkları sorunlardan dolayı oldukça rahatsız. Her iki fabrikanın işçileri de şu an bir arayış içerisinde. Ancak bu arayış daha önceki dönemlerde olduğu gibi, sendika yöneticilerinin vaatleri ile

giderilmeye çalışılırsa daha önce yaşanan sorunların tekrar etme ihtimali yüksek. Hele de Petrol-İş'te yaşanan son AKP operasyonu ile bu, ihtimalin ötesinde kesin bir sonuç olarak görülmektedir.

Standart Profil işçileri başlangıçtan beri çok mücadele etti ve bu mücadeleleri neticesinde oldukça önemli kazanımlar elde etti. Ancak ne Düzce'de ne de Manisa'da hiçbir zaman tam olarak ipleri ellerine almadılar. Patronun sendikadan korkmadığı oldukça aşikâr. Bu nedenle patron, işçilerin haklarına ve iş güvencelerine karşı zaman zaman saldırı yapmaktan geri durmuyor. Bu saldırılara karşı işçiyi koruyacak yegâne güç yine işçilerin birliğinden geçmektedir. İşçiler kuracakları komiteler sayesinde hem patrona karşı mücadele edebilir hem de sendikalarını denetleyebilir, sendikalarını işler hâle getirebilir.

Çağlayan ve Bomonti'de Tekstil İşçisinin Sesi çalışması

"Tekstil işçileri müye" başlığıyla çıkan, Bülteni'nin 9. sayısı, ve Bomonti semtlerin atölyelerine gerekse lerin çevresine duvar Bülteni'nin yeni sayı-kalarında, merdiven işçiler tarafından kat-tekstil işçilerine dam-mücadele etmenin menin zorunluluğunu Bülten, patronların, ücretlere çalıştırıp çalıştırmı, önceki kez daha vurguladı.

cadeleye örgütlenme- Tekstil İşçisinin Sesi İstanbul'un Çağlayan'deki gerek büyük tekstil de merdiven altı atölye-gazetesi şeklinde asıldı. sı, farklı tekstil fabri- altı atölyelerde çalışan lene alınan mektuplarla, yanışma ve omuz omuza gerekliliğini ve örgütlen- işaret eden yazılarla çıktı. Suriyeli işçileri çok düşük tekstil işçilerini bölmeye sayılarında olduğu gibi bir Bülten, farklı fabrikalar- den haberdar olması, bir- birlerine destek olarak dayanışmayı ve örgütlü mücadeleyi büyütmesi için yapılan çalışmalara tekstil işçilerinin ortak taleplerini haykırarak devam edecek.

- Düşük ücretlere, güvencesiz, sigortasız çalışmak istemiyoruz!
- Sigortalı, güvenceli çalışmak hakkımız!
- Uzun çalışma saatlerine, karşılıksız fazla mesaiye hayır!
- Patronun istediği zamanda değil, bizim istediğimiz zamanda yıllık izin!
- Merdiven altında değil, gün ışığında çalışmak istiyoruz!
- Çalışma saatleri kısaltılsın!
- Sigortalar asgari ücret üzerinden değil, gerçek ücretlerimiz üzerinden yatırılmalı!
- Ücretsiz izin dayatmasına son!
- Sendika haktır, engellenemez!

Kamu Emekçisinin Sesi bülteninin 6. sayısı çıktı!

Kamu emekçileri ta- belirli aralıklarda çıkarı- Sesi Bülteni'nin 6. sayısı nimiz, AKP hükümetinin analiz ederken kamu neme ilişkin bir mücade- Kamu emekçilerinin iş olarak yaşadıkları sorun- ve yazılara yer veriyor. sayılı Devlet Memurları olan ve kamu emekçileri nin kaybı anlamına ge- güvencemize dokunmak şiarı ile kamu emekçilerini mücadeleye ve örgüt-

rafından hazırlanarak lan Kamu Emekçisin çıktı. Bu sayıda bülte- 13 yıllık bilançosunu emekçilerine yeni dö- le perspektifi sunuyor. yerlerinde ve genel ları anlatan mektuplara Bülte'de ayrıca 657 Kanununda yapılacak açısından iş güvencesi- len değişikliğe karşı "İş genel grev sebebidir" lenmeye çağırılan bir yazı da yer almaktadır. Bununla birlikte bülten, 10 Ekim'de Ankara'da yaşanan kat- liam sebebiyle emekçilerin kendi güvenliklerini kendilerinin almasının önemini vurgulayan yazı ile tüm emekçileri öz savunmaya çağırıyor. Kamu Emekçisinin Sesi Bülteni farklı sektörlerdeki tüm kamu emekçilerine sayfalarını açarak kamu emekçilerinin mücadelesini büyütmeyi hedefliyor. Bülteni'nin tüm sayılarına Ger- çek sitesi üzerinden ulaşabilir, Kamu Emekçisinin Sesi Facebook sayfası üzerin- den günlük olarak takip edebilirsiniz.

İstanbul Üniversitesi'nde 10 Ekim saldırısı baskılarla ve soruşturmalarla sürüyor

15 Aralık'ta ifade ve örgütlenme özgürlüğünü, grevi ve boykotu savunmaya!

İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde araştırma görevlisi olan ve aynı zamanda üniversitenin Eğitim-Sen Baş Temsilciliği görevini yürüten Levent Dölek hakkında 12-13 Ekim'de yapılan eylemlerde öğrencileri boykota ve direnişe çağırma suçlamasıyla soruşturma açıldı. Aynı zamanda Devrimci İşçi Partisi'nin Genel Başkan Yardımcısı ve Gerçek Gazetesi yazarlarından olan Levent Dölek, 10 Ekim katliamının hesabını sormak için KESK'in ve DİSK'in ilan ettiği iki günlük grev sırasında İstanbul Üniversitesi'nin önünde bir konuşma yaparak AKP iktidarının ve Erdoğan'ın sorumluluğunu ortaya koymuş ve grev süresince polisin takındığı saldırgan tutumu protesto etmişti. Aynı günlerde üniversite öğrencileri de boykot çağrısı yaparak amfileri boşaltmış ve kitlesel olarak protestolarda yer almışlardı. Levent Dölek'in yanı sıra pek çok üniversite öğrencisine de boykot eylemi dolayısıyla soruşturma açıldı.

Göz göre göre katliamı gerçekleştiren tekkirli DAİŞ'li canlı bombaların, AKP iktidarının gözetiminde Adıyaman'da örgütlendiği, buradan Suriye'ye geçtiği, haklarında ailelerinden gelenler de dahil pek çok ihbar olduğu hâlde ellerini kollarını sallayarak Ankara'ya gelip yüzden fazla yoldaşımızı katlettiği ortaya çıkmıştı. DAİŞ kadar AKP iktidarı da bu katliamdan sorumluydu. O kadar ki daha bombalar henüz patlamış, onlarca insan yerlerde can çekişirken polis bölgeye gaz bombası atarak DAİŞ'in katliamında ölü sayısının artmasına katkı sunmuştu.

AKP iktidarı DAİŞ'in yarım kalan işini, sadece yaralıların üzerine gaz bombası atarak değil daha sonra emek ve meslek örgütlerinin katliamı protesto eden eylemlerine saldırarak da sürdürdü. İstanbul'da Cerrahpaşa, Kadıköy ve Sirkeci'de grev yapan emekçiler polis saldırısına uğradı. İstanbul Üniversitesi rektörlüğü de açtığı soruşturmalara 10 Ekim katliamını halka daha

fazla baskı uygulama vesilesi olarak gören devlet politikasını sürdürüyor. Rektörlük seçimlerinde açık oy farkıyla Prof. Dr. Raşit Tükel'in ardından ikinci olduğu hâlde, Erdoğan tarafından rektörlük koltuğuna oturtulan Mahmut Ak bu memuriyetin gereğini yapıyor. Haftalarca öğrencilerin astıkları afişleri bahane ederek polisi üniversiteye sokan Mahmut Ak'ın sıkıyönetim uyguladığı kampüslerde nendense 10 Ekim katliamını gerçekleştiren DAİŞ sempatisini çeteler rahatlıkla sopalarla, bıçaklarla, satırlarla üniversiteye girip öğrencileri yaralayabiliyor.

Bu koşullar altında açılan soruşturmalara Eğitim-Sen'den öğretim üyeleri, emekçiler ve öğrenciler gereken karşılığı verecek. Soruşturma günü olan 15 Aralık, 10 Ekim katliamının hesabını bir kez daha sorma, bu katliamın işbirlikçilerini teşhir etme, ifade ve örgütlenme özgürlüğünü savunma günü olacaktır.

Yılmaz Tan

Ne olacak bu kapitalizmin hali

Bu yıl Türkiye'de gerçekleştirilen G-20 zirvesinde gündeme oturan tartışmaların başında Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın ve Koç Holding Yönetim Kurulu üyesi Ali Koç'un kapitalizme dair yakınmaları geliyordu. Erdoğan patronlara "Biraz az kazanın, kazandıklarınızı dar gelirliyle paylaşın" dedi. Ali Koç ise "Eşitsizliğin ortadan kalkması için kapitalizmin ortadan kalkması gerekir. Ben en azından eşitsizliğin minimum seviyeye indirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Gerçek sorun kapitalizmdir" dedi. Daha sonrasında ise İstanbul Sanayi Odası Başkanı Zeynep Bodur Okyay, Ali Koç'un kapitalizme yönelik sözlerine destek verirken "Kapitalizmin insanileştirilmesi" gerektiğini söyledi. Dünyanın önde gelen burjuvalarından Microsoft'un sahibi Bill Gates'in kısa bir süre önce iklim değişikliğinin önlenmesi konusunda bir gazete ile yaptığı röportajda, özel sektörün fosil yakıt alternatif enerji kaynakları yaratma konusunda çok bencil ve yetersiz olduğu ve çarenin devlette olduğunu söylemesi ise sosyalizmi desteklediği şeklinde yorumlara yol açmıştı.

Ne oldu, burjuvaların kafasına saksı mı düştü diye insan sormadan edemiyor. Kapitalizmin "yüksek tepeleri"nde geçtiğimiz yıllarda da buna benzer, "kapitalizmi kapitalistlerden kurtarmaya" dönük serzenişler olmuştu. Peki, son dönemde bunlar neden sıklaştı?

Şu olasılıklar akla geliyor: Sermayedarlar kapitalist üretime özgü sömürüyü hasıraltı etmek üzere bir "vahşi kapitalizm" imgesine yaslanma çabası içinde olabilirler. Böylece "üretimde sorun yok, asıl sorun bölüşümde" algısıyla sorumluluğu bazı "dış güçlere" (tefeciler, açgözlü yöneticiler, rantiyeler, yolsuzluk yapan hükümet görevlileri vb.) atmak amacındadırlar. Piyasa ekonomisinin "sağlıklı" işlemesi için devletin çeşitli düzenlemeler yapması gerektiğinin altını çizerek de talebi canlandırmaya dönük umutlara bel bağlamaktadırlar. Diğer bir olasılık, yeniden büyük bir durgunluk dalgasının üzerlerine gelmekte olduğunun farkındadırlar ve eski TÜSİAD başkanı hanımefendinin 2008 küresel finansal kriz karşısında sarf ettiği cümleyle "krizi tırnaklarını kemirerek" izlemektedirler. Üçüncü bir olasılık da işçi sınıfının ayaklanmasından duyulan korku ve bunun yarattığı endişeli ruh hali olabilir.

Bizim altını çizmek istediğimiz ise, hangi olasılık söz konusu olursa olsun, bu sürekli yakınma psikolojisinin günümüzde temel bir eğilimi açıkça ortaya koyduğu: Uluslararası ölçekte burjuvazi bunalmış durumda, kapitalizmin sorunlarını ne yönetebiliyor ne de bir çözüm üretebiliyor. Bir yandan emekçilere kemer sıkırtıyor, böylece talep daha da daralıyor, öte yandan para basıyor; borçla da olsa kitleleri daha fazla tüketime yönlendiriyor. Ama hiç biri dikmiş tutmuyor. Ne ekonomi canlanıyor ne yatırım yapılıyor. Çünkü sorun, maalesef çeşitli sosyalist kesimlerde de yaygın bir kanı olan, gelir dağılımının bozulması nedeniyle kitlelerin yeteri kadar tüketmemesi değil; üretim uzunca bir süredir yeteri kadar kârlı olmadığı için patronların bir türlü yatırım yapmaya yanaşmamaları! Üretim "yeterince" kârlı olunca kadar onlar geniş emekçi kitlelerinin gelirlerini artırmaya yanaşmayacaklar, tam tersine "yapısal reformlar" adı altında ücretleri daha da aşağı çekmeye, kıdem tazminatını kaldırmaya, taşeronlaştırmaya devam edecekler. Devletin müdahalesine tam da buna isyan eden kitleleri bastırma için daha fazla ihtiyaç duyacaklar.

Peki, bu düğüm nasıl çözülür? Kapitalizminin bir türlü sona erdirilemeyen bunalımı bu bakımdan bir yol ayrımına işaret ediyor: G-20 zirvesinde Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu Genel Sekreteri'nin Erdoğan'ın konuşmasını destekleyen sözlerle "Sizin gibi liderlere ihtiyacımız var, dünyanın umuda ihtiyacı var" diyerek işçileri sermayenin kuyruğuna takan bir politik hat izleyerek mi? Yoksa 1 Kasım seçimleri vesilesiyle de olsa, inşaat işçilerini ziyaret eden HDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın "Türkiye'yi en iyi işçiler idare eder; işçilerden biri 6 ay ülkeye Başbakan olsa ülkenin durumu düzelir. Bu maaşla ev idare edebiliyorlarsa ülkeyi de idare edebilirler" şeklinde ifade ettiği fikrin yön verdiği, sermayeden bağımsız bir politik hattı izleyerek mi? Geçen yüzyılın bütün deneyimlerinden çıkan derslerle hatırlatalım. Birinci yolun sonu uçurumdur; ikincisi ise çözümün anahtarı.

Çorlu'da bülten faaliyetine işçilerden yoğun ilgi

Çorlu ve Çerkezköy bölgesinde çeşitli fabrikalardan işçilerin çıkardığı İşçinin Sesi Çorlu Çerkezköy Bülteni'nin 3. sayısı çıktı. Bültekte daha önceki mücadele deneyimlerini ve şu an fabrikalarda yaşanan sorunları aktaran işçi mektuplarının ortak vurgusu işçilerin ancak birlikte ve örgütlü bir şekilde mücadele ederlerse sorunlarını aşabilecekleri, bu güçten başka güvenilecek bir şey olmadığıydı. Bültekte ayrıca iş cinayetlerinden uzun mesai saatlerine, düşük ücretlerden taşeron çalışmaya hepsinin sorumlusunun patronların daha fazla kâr hırslı olduğu

ifade edilerek işçi sınıfının hakkı olanı alabilmesi için güçlerimizi birleştirme ve örgütlenme çağrısı yer aldı. Sabahın erken saatlerinden itibaren işçi servislerinin duraklarında ve servislerin içinde dağıtılan binlerce bülten, işçilerin yoğun ilgisi ile kısa sürede tükendi. İşçinin Sesi Çorlu Çerkezköy Bülteni, önemli bir işçi havzası olan bölgede işçi ve emekçilerin sesi olmayı hedefliyor. Bültenin tüm sayılarına Gerçek sitesi üzerinden ulaşabilir ayrıca faaliyetlerini İşçinin Sesi Çorlu Çerkezköy Facebook sayfası üzerinden de takip ederek iletişim kurabilirsiniz.

1993 konseptinden 2015 konseptine

Tahir Elçi'nin bir cinayete kurban gitmesiyle birlikte 2015 yılı, 1993 yılını aratacak düzeye ulaştı. 1993'te Ocak'ta Uğur Mumcu arabasına yerleştirilen bir bomba düzeneğiyle havaya uçurulmuş, Nisan'da Turgut Özal kuşku dolu koşullarda hayatını yitirmiş, Temmuz ayında ise Sivas'ta 33 Alevi ve aydın gözü kararmış mezhepçi bir grup tarafından Madımak Oteli'nde canlı canlı yakılmıştı. O dönemden sonra Kürt halkının mücadelesine sivil ve politik alanda destek olan sayısız insan kaçırılıyor, işkence görüyor, yargısız infaza uğruyor, sonra ölü bedenleri bir karayolunda, bir köprü altında, bir çalı dibinde terk edilmiş bulunuyordu. 2015, 1993'le yarışıyor.

Tahir Elçi'nin bir cinayete kurban gitmesiyle birlikte 2015 yılı, 1993 yılını aratacak düzeye ulaştı. 1993'te Ocak'ta Uğur Mumcu arabasına yerleştirilen bir bomba düzeneğiyle havaya uçurulmuş, Nisan'da Turgut Özal kuşku dolu koşullarda hayatını yitirmiş, Temmuz ayında ise Sivas'ta 33 Alevi ve aydın gözü kararmış mezhepçi bir grup tarafından Madımak Oteli'nde canlı canlı yakılmıştı. 2015, 1993'le yarışıyor. Başta Diyarbakır'daki mitingde patlayan bomba olmak üzere 7 Haziran seçimi öncesindeki sabotajları saymasak bile, o seçimden sonra yaşananlar kendi içinde yeterli. 20 Temmuz günü Suruç'ta 34 genç insan bir intihar bombacısının saldırısıyla hayatını yitirdi. 10 Ekim'de Ankara'nın orta yerinde patlayan bombalar 100'den fazla insanın canını aldı. Şimdi, 28 Kasım günü Diyarbakır Barosu Başkanı Tahir Elçi, başından tek kurşunla vurularak öldürülmüş bulunuyor. Elçi'den önce, HDP Eş Başkanı Figen Yüksekdağ'ın arkasını dönerek uzaklaşmakta olduğu polis barikatından dosdoğru kafasını hedefleyen bir gaz fişeginin başını sıyrıp geçmesi var. Bunun hemen ardından HDP'nin öteki Eş Başkanı Selahattin Demirtaş'ın makam aracının zirhlili arka camına bir kurşun atıldığına dair bir iz keşfedildi. Suikast aynen 1970'li ve 1990'lı yıllar gibi gündemimize girmiş durumda.

1993'te yaşanan çarpıcı olaylar korkunç bir dönemin açılması anlamına geliyordu. O aşamadan itibaren, DYP-SHP koalisyon hükümetinin, yani Başbakan Tansu Çiller ile Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın'ın gözetimi altında Kürt halkının mücadelesine sivil ve politik alanda destek olan sayısız insan kaçırılıyor, işkence görüyor, yargısız infaza uğruyor, sonra ölü bedenleri bir karayolunda, bir köprü altında, bir çalı dibinde terk edilmiş bulunuyordu. Bu, Tansu Çiller'in sivillerin yargısız infazını "vatan için ölen de öldüren de şerefli" diye savunduğu, Mehmet Ağar'ın göğsünü gere gere "biz bin operasyon yaptık" dediği dönemdir. Bu, Kasım 1996'da Susurluk'ta ya-

şanan kazadan itibaren bütün kirli dosyaların ortalığa saçıldığı, Başbakanlık Denetleme Kurulu'nun hazırladığı "Kutlu Savaş raporu" olarak bilinen soruşturmanın devletin yargısız infaza sık sık başvurduğunu tescil ettiği dönemdir. 2015 olaylarının bize aynı tür bir dönemi haber verdiğini düşünmemek, tarihten ders almamak demektir. Elbette olaylar aynı şekilde gelişecek değildir. Şu ana kadar yaşananlar 1993'ün haberci olaylarından farklı karakterde olabilir. Ama artık işaret fişekleri ateşlenmiştir. Türkiye ağır bir siyasi suikastlar, toplu cinayetler, katliamlar dönemine girmiş görünmektedir.

O dönemde Kürt hareketi izlenen stratejiye "1993 konsepti" adını takmıştı. Bugün izlenen stratejiye o döneme nazire ile "2015 konsepti" adını verebiliriz. Bu iki dönemi birbirinden ayıran noktalar arasında en başta devletin başındakilerin bu cinayetleri kime işlettikleri gelir. 1993 konseptinde sözde meçhul failer devletin kendi illegal kanadıydı: JİTEM'di, Kontrgerilla'ydı, devletin ajanlarının eski faşistlerle, mafyayla ve dönek Kürtlerle birlikte kurduğu timlerdi. Bugün devletin başındakiler en önde Ortadoğu'yu kana bulayan barbarları kullanıyor. Ya mazeret olarak kullanıyor, ya fail olarak. Ya kendi adamlarına suikastlar, cinayetler, katliamlar yaptırıyor ve sonra bunun DAİŞ (yani IŞİD) tarafından yapıldığını ileri sürüyor ya da IŞİD'i kendi fedaisi olarak kullanıyor. Devlet, siyasi iktidara muhalif olanlara karşı savaş açmıştır. Bugün baş fail konumunda DAİŞ vardır. 2015 konseptinin bir ayırıcı yanı, Türkiye'nin Suriyeleştirilmesi süreci ile iç içe yürümesidir.

Yarın bu failer çeşitlenebilir. "Esedullah Tim" gittikçe daha çok rol kapabilir. Osmanlı Ocakları'ndan İBDA-C'ye, Hizbullah'tan Sedat Peker çetesine ve Sultan Murat Tugayı'na kadar bir sürü fail ortaklaşa iş yapabilir. Ama her durumda dönem, muhalefete karşı savaş dönemidir.

Bir fark da yaygın cinayetlerin işleniş tarzında ortaya çıkmaktadır. O dönemin operasyonları faili meçhul suikast ve kaçırma/kaybetme operas-

yonlarının dışında genellikle köylülerin ve kentlilerin küçük gruplar halinde baskıya maruz bırakılması, bazıların öldürülmesi biçimini alıyordu. Şimdi koskoca kasaba ve kentler bir bütün olarak baskı altına alınıyor, sokağa çıkma yasakları, internet ve telefon kesintileri, hatta karartma önlemleri ile söz konusu kent ve kasabaların dünya ile ilişkileri koparılıyor, minicik bebeklerden hamile kadınlara yaşlı insanlara siviller katlediliyor.

Vedat Aydın'dan Tahir Elçi'ye

Tahir Elçi'nin katledilmesi bundan çok kısa bir süre önce Ahmet Hakan'ın bir programında "PKK terör örgütü değildir, silahlı bir siyasi harekettir" demiş olmasına bağlıdır. Savcılık bunun üzerine hakkında yakalama kararı çıkarmış, Diyarbakır'dan İstanbul'a izharlı olarak getirilmiştir. Savcı, koskoca Diyarbakır'ın baro başkanını tutuklama talebiyle yargıca sevk etmiş, yargıç ise yurtdışı yaşağı ve gözetim tedbirleriyle yetinmiştir. Tahir Elçi bu büyük "cüret"ini, tabu olan bir konuda çoğunluğun fikrinden farklı bir fikir ifade etme konusunda cesaretini hayatıyla ödemiştir.

Bu açıdan bakıldığında, Tahir Elçi suikastı 1991'de Halkın Emek Partisi (HEP) Diyarbakır İl Başkanı ve insan hakları savunucusu Vedat Aydın'ın katledilmesiyle dikkat çekici bir benzerlik taşıyor. Vedat Aydın 1990 Ekim ayında İnsan Hakları Derneği'nin Genel Kurulu'nda Kürtçe konuştuğu için mimlenmiş ve 5 Temmuz 1991 günü evinden alınarak

işkence gördükten sonra cesedi pek zor bulunacak şekilde terk edilmiştir. İki dönem elbette farklıdır. Dün Kürt sözcüğü, Kürt halkının haklarını bile bunları ağızına alanlar için tehlike kaynağı idi. Bugün bu evre aşılmış görünmektedir. Ama bu sefer de mücadelenin kendisine ilişkin aykırı görünen bir çıkış, Tahir Elçi'nin Vedat Aydın ile aynı kade kurban gitmesine yol açmıştır. İşlenen "suç"un karakteri farklıdır, kullanılan ajanlar farklıdır, ama amaç aynıdır.

Hükümetin sorumluluğu

Tahir Elçi öldürüldükten sonra İçişleri Bakanı Efkân Ala ile Adalet Bakanı Bekir Bozdağ yan yana bir basın toplantısı düzenleyerek olayın devlet katından nasıl görüldüğünü anlatmaya giriştiler. Bu manzara, 1 Kasım oylamasından önce sözde "seçim hükümeti" adı altında görev yapan gizli AKP hükümetinin İçişleri Bakanı Selami Altınok ile Adalet Bakanı Kenan İpek'in 10 Ekim Ankara katliamının ertesinde kameraların önüne geçip yarattığı tabloyu düşündürüyor. Hatırlanacağı gibi, 5 Haziran'da Diyarbakır'da ve 20 Temmuz Suruç'ta yaşanan olayların faillerinin araştırılmasında hiçbir ciddiyet görülmediği gibi, 10 Ekim'de de bombacılar başkentten göbeğinde tam bir serbesti içinde 100'den fazla insanı öldürdükleri halde, içişleri bakanı "güvenlik zaafı yok" diye kestirip atmış, adalet bakanı ise istifa sorusu üzerine sırtıtmıştı. Selami Altınok Efkân Ala'nın adamı idi. Kenan İpek ise Bekir Bozdağ'ın müs-

teşarı. Şimdi esas patronlar geri geldi. Ama manzara daha da kötü.

Hükümet acz içindedir. Haydi Efkân Ala, görelim, "adam"ın gibi sen de "güvenlik zaafı yok" de. Haydi Bekir Bozdağ, görelim, sen de müteşarın gibi alaylı bir gülücükle karşıla bu durumu. Yeşilçam'ın eski filmlerini bile görmüş bir ülkede, acı içinde kıvrılıyor olmasalar insanları kahkahayla güldürecek senaryolarımız da "güvenlik zaafı" göstermiyorsa, daha ne olsun? Polisiniz, birinci dereceden tehlike altında olan bir şahsiyeti, Tahir Elçi'yi çatışma başlar başlamaz güvenli bir yere almayı akıl edemiyorsa daha ne olsun? Olan biten, "güvenlik zaafı" bile değildir, düpedüz skandaldır! Bütün bu orta oyunu yaşamırken muhtemeldir ki Esedullah Tim'in adamları gözümüzün önünde Tahir Elçi'yi tek bir kurşunla suikast yoluyla katletmiştir. Yaşanan budur! Suçlusunuz. Esedullah Tim yazılmasının ardından bu zorbaları soruşturmadığınız, Reyhanlı, Cilvegözü, Diyarbakır, Suruç, Ankara katliamlarının faillerini ciddi bir şekilde soruşturmadığımız için suçlusunuz.

2015 konseptini bir salgın haline gelmeden durdurmanın bir koşulu, devletin ve hükümetin her adımını yakından izlemek ve sorumluları ortaya çıkarmaktır. Bağımsız bir Soruşturma Komisyonu 10 Ekim'den sonra kurulmalıydı. Şimdi oluşturulması elzemdir! Tabii halk hareketinin bu cinayetler çağına karşı koyabilmek için yapması gereken başka ne varsa yapılmalıdır. Halkı korumak görevdir!

Delil karartma rejimi sürüyor, Devrimci İşçi Partisi soruyor

Devrimci İşçi Partisi soruyor:

Yüksekova'da (Gever) şantiye basarak işçileri yere yatıran ve "Türk'ün gücünü göreceksiniz" diye bağıran işkence yapan özel harekât polisi hakkında inceleme başlatıldığı söylenmişti. İncelemenin sonucu ne oldu?

Ne polis açığa alındı ne herhangi bir yaptırım uygulandı. İşkencecinin sözleri, çetelerin sloganı oldu. Bundan güç alan çeteleşmiş özel harekâtçılar, Nusaybin'de

(Nisêbin), Silvan'da (Farqin), Cizre'de (Cizîre) ve kuşatma altına aldıkları pek çok ilçede duvarlara bu yazıları yazarak, sivilleri katletmeye ve halka zulmetmeye devam ediyor.

Devrimci İşçi Partisi soruyor:

Esedullah timi hakkında bakanlık neyi inceliyor?

Sivillerin katledildiği mahalle ve ilçe kuşatmalarının ardından, ırkçı duvar yazılarıyla kendine

Esedullah Tim adı veren çeteleşmiş Özel Harekâtçı grup gündeme gelmişti. Yerel kamu idarecilerinin Ankara'ya bağlı bir grup dedikleri, hükümetin sahiplenmediği bu çete ile ilgili meclise taşınan tartışmaların sonunda İçişleri Bakanlığı inceleme başlattığını söyledi. İncelemenin başlatılmasının üzerinden bir aya yakın zaman geçti. Herhangi bir açıklama yok. Esedullah Tim ırkçı duvar yazılarına ve katliamlarına devam ediyor.

Devrimci İşçi Partisi soruyor:

10 Ekim katliamının faileri ve işbirlikçileri nerede? 19 Ekim'de savcılık birinci bombacının kimliğini açıklamış, ikinci bombacının da fotoğraflarla teşhis edildiğini, açık kimliğini belirlemeye çalıştıklarını söylemişti. İki ay geçti. Fotoğraflarla teşhis edilen ikinci bombacının kimliği belli değil. Adıyaman'dan Suriye'ye, Antep'ten Ankara'ya MİT ve emniyetin gözetiminde gerçekleşen katliamda, katillere yardım

ettiği iddia edilen sadece 11 kişi tutuklandı. Hiçbir MİT ya da emniyet mensubu soruşturulmadı. 10 Ekim protestoları sırasında ise onlarca işçi, emekçi ve genç Cumhurbaşkanı'na hakareten 2911 numaralı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefete kadar bir dizi suçlamayla tutuklanarak cezaevine atıldı. Savcılık son olarak "soruşturma derinleştirilerek sürüyor" demişti. Ancak görünen, katliamın devletin derin dehizlerinde karartılmakta olduğudur.

Emekçi kadınlar en öne çıkıyor!

Kadına yönelik şiddete karşı 25 Kasım'da emekçi kadınların, mücadelesinin ön saflarına geçmesinin güzel bir örneği yaşandı. İzmir Çiğli'de bulunan Schneider elektrik fabrikası kadın işçileri 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü dolayısıyla fabrikalarında bir eylem gerçekleştirdiler.

Türkiye'de her gün ortalama en az bir kadın cinayeti yaşanıyor. Yetmiyor, kadınlar Silvan'da, Cizre'de devlet kurşunlarıyla can veriyorlar; kamyonet kasalarında, fabrikalarda iş cinayetlerine kurban gidiyorlar. İş yerinde, sokakta, dolmuşta, evde, her yerde baskıya, tacize, tecavüze, şiddete maruz kalıyorlar. Önce işte sonra evde hiç bitmeyen bir mesaiyle çalışırken bir yandan da yoksullukla boğuşuyorlar. Yüzyıllar geçiyor, düzenler değişiyor, insanlık ilerliyor ancak dünyanın her yerinde kadına

yönelik şiddet baki kalıyor, yeni biçimler alıyor.

Bunu değiştirebilecek mücadele, ancak erkek egemenliğinden de kapitalizmden de bir çıkarı olmayan emekçi kadınların öncülüğünde başarıya ulaşabilir. İşte bu nedenle İzmir Çiğli'de Schneider'deki metal işçisi kadınların eylemi çok önemli. Kadınlar, 25 Kasım günü fabrikaya siyah giyerek geldiler ve vardiya giriş çıkışında fabrika önünde eylem gerçekleştirdiler. "Kadına şiddete hayır!", "Kadın köle değildir!", "Kadın, yaşam, özgürlük!", "Kadına uzanan eller kırılmalı!" sloganları atan kadın işçiler, yaptıkları açıklamada kadın cinayetlerinin ödüllendirildiğini, kadınların ekonomik olarak da şiddete maruz kaldığını, savaşlarda ise en çok kadınların mağdur olduğunu vurguladılar. Kadının yaşam hakkının devlet tarafından garanti altına alınmasını,

kadın cinayetlerinde iyi hâl indiriminin kaldırılmasını, kadın bakanlığının kurulmasını ve kadın sığınma evlerinin artırılmasını talep ettiler.

Schneider'de kadın işçilerin bu eylemi kadın kurtuluş mücadelesini fabrikaya, işyerlerine taşımakla kalmıyor, aynı zamanda savaşların kadınlar için yarattığı yıkımı da vurgulayarak Türk ve Kürt emekçi kadınlarının omuz omuza vereceği, Kürt kadınlarının da taleplerini kucaklayan mücadelenin güzel bir örneğini sunuyor.

Dünyanın yarısı kadınlar, hem fabrikada işyerinde hem evde hayatı her gün yeniden yaratan kadınlar, onurlarını ayaklar altına alan bu kokuşmuş sömürü düzenini, erkek egemen kapitalizmi yıkıp dünyayı da baştan yaratacaklar.

Armağan Tulun

Türk-İş'te sarılar kırmızı çizgiyi geçemedi

Türkiye'nin en büyük işçi sendikaları konfederasyonu Türk-İş'in genel kurulu 3-6 Aralık tarihleri arasında Ankara'da yapıldı. Dört gün süren genel kurula 35 sendikadan 275 delege katıldı. Türk-İş, Temmuz 2015 istatistiklerine göre 820 binden fazla üyesiyle bugün Türkiye işçi sınıfının en büyük sendikal örgütü konumunda. O hâlde bu genel kurulu ve sonuçlarını değerlendirmek, işçi sınıfının bugün karşı karşıya kaldığı sorunları, kazanımlarına yönelik olarak sermayenin ve hükümetin önümüzdeki dönem için taarruz hazırlıklarını düşününce gerekli.

Gerçek'in sayfalarında birçok kez AKP'nin uzun bir süredir Türk-İş'i toptan kontrol etme çabası içinde olduğunu yazdık. Ergün Atalay ve ondan önce Mustafa Kumlu başkanlığındaki yönetimler, Türk-İş'te AKP iktidarının ifadeleriydi. Bu yönetimlerle AKP, Türk-İş'te hâkim konuma gelmekle yetinmemiş, Türk-İş içinde muhalefetin birleştiği Sendikal Güç Birliği Platformu'nda (SGBP) yer alan sendikalarda birbiri ardına gerçekleştirdiği operasyonlarla muhalefetin sesini de tümenden kısımaya çalışmıştı. Önce Hava-İş'te, geçtiğimiz Eylül ayında da Petrol-İş'te bu girişimlerinde başarılı olunca Türk-İş içinde çok stratejik mevzileri düşürmüştü. Buna Tek Gıda-İş ile Belediye-İş'in aıdat sorunları nedeniyle genel kurula sadece 1'er delege ile katılmasını da ekleyin. Geçtiğimiz Türk-İş genel kurullarında SGBP, AKP'nin listesine karşı bir liste ile yönetime aday olurken, bu genel kurulda belki de Türk-İş tarihinde ilk kez tek liste vardı.

Bu tablo listeler dışında büyük oranda genel kurul kürsüsüne de yansdı. İlk gün kürsünün sahibi Türk-İş yönetimi ve sendika başkanlarının konuşmaları haricinde Erdoğan, Davutoğlu, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Süleyman Soylu ve Kılıçdaroğlu oldu. Tümtis başkanı Kenan Öztürk ve Kristal-İş başkanı Bilal Çetintaş'ın mevcut Türk-İş yönetimine yönelik eleştirileri ve Türk-İş'in siyasi iktidardan bağımsız bir konfederasyon olması gerektiği şeklindeki konuşmaları ve Şeker-İş'in özelleştirme hassasiyetini dile getiren çıkışı dışında, sendika başkanlarının çoğunluğu kürsüden hükümete ve Türk-İş yönetimine methiyeler düzdü. Kongrenin ikinci gününde Mersin ve Eskişehir'de işten atılan Şişecam işçileri genel kurula gelerek kürsüden söz almak istediklerinde ise bu talep reddedildi. Burjuva partilerine ve hükümete açık, işçiye kapalı genel kurul kürsüsü!

Gücünü işçi sınıfının örgütlülüğü yerine hükümete yakınlıkta gören bu sendikal anlayışın hâkimiyetine rağmen Türk-İş genel kurulunun işçi sınıfının genel çıkarları lehine tek olumlu yanı kıdem tazminatı konusunda, bu hakka dokunulmasını genel grev sebebi kabul eden kararın bu kongrede de yeniden kabul edilmesi idi. Kongrenin başlamasından iki gün önce, 1 Aralık'ta Türk-İş Genel Merkezi'nde gerçekleştirilen Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısında, bazı başkanlar, kıdem tazminatında yapılacak bir değişikliğin genel grev sebebi olması yönündeki kararı yeniden tartışmaya açmak gerektiğini belirtmiş, bu, muhalif sendikalardan Tümtis, Kristal-İş, Belediye-İş başkanlarının tepkisi ile karşılaşmıştı. Genel kurulda 70 delegenin imzası ile kıdem tazminatının Türkiye işçi sınıfının ve Türk-İş'in kırmızı çizgisi, bu hakka dokunulmasının ise genel grev sebebi olduğu şeklindeki önerge divana sunuldu ve bu karar kongrede kabul edildi. Ama oy çokluğu ile!

Bunun anlamı açıktır: Önümüzdeki dönemde hükümet kıdem tazminatını gasp etmeye giriştiğinde, Türk-İş yönetimi bu genel kurul kararını kâğıt üzerinde bırakacak göstermelik eylemlerle yetinmeye çalışacaktır. İşçi sınıfı elinde kalan son iş güvencesi olarak kıdem tazminatı hakkını Ergün Atalay'lara, Pevrul Kavlak'lara rağmen savunmak zorunda kalacaktır. 2015 yılı bu açıdan zengin mücadele deneyimleri ve dersleri ile dolu. Sonuçta sarı sendikacılar çok istedi ama tabanın baskısı sonucu kırmızı çizgiyi geçemedi. Hâlâ kıdem tazminatı genel grev sebebi. Sınıf mücadelesi keskinleştikçe Türk-İş de ciddi sarsıntılar yaşayacaktır. Mayıs ayında Bursa'dan başlayıp dalga dalga birçok kente yayılan büyük fiili metal grevleri yolu gösteriyor.

Fısıltı gazetesinin 2023 yalanları ve AKP'nin yağmacı-özelleştirmeci gerçek yüzü

1 Kasım oylamasında AKP, tüm televizyonları tek taraflı kullandı. HDP'nin 18 dakika, MHP'nin 1 saat, CHP'nin 5 saat yer bulduğu TRT ekranlarında Davutoğlu 30 saat, Erdoğan ise 29 saat yer bulmuştu. 10 Ekim'de MİT ve polis adeta gözetimi altında gerçekleşen katliamın ardından HDP tek bir miting dahi yapamadı. Devletin tüm olanakları ve sermayenin döktüğü paralarla AKP her türlü aracı sonuna kadar propaganda için kullandı. Ancak bir de başka bir gerçek var ki bu araçlardan hiçbiri fısıltı gazetesi kadar etkili olmadı.

Mahallede kahvede, fabrikada çay molasında kaynağı belli olmayan dedikodular öyle yayıldı, öyle sık tekrarlanır oldu ki artık geniş kesimler tarafından inanılan şeyler hâline geldi. Bunlardan bir tanesi 1923'te imzalanan Lozan anlaşmasının gizli maddelerinin var olduğu, bu anlaşmanın 2023'te sona ereceği, AKP'nin ise Erdoğan'ın başkanlığında 2023'te büyük bir atak yaparak Türkiye'yi lider ülke yapacağı. Kulaktan kulağa yayılan bu gizli maddelerin ne olduğuna dair kulak sayısı kadar farklı rivayet var.

Lozan'daki gizli maddelerle Türkiye'nin bor madenini kullanmasının engellenmesinden mi alırsınız, devasa petrol rezervleri olduğu hâlde yine Lozan'ın gizli maddeleri yüzünden bunları çıkartamayışından mı

tutarsınız ya da Lozan'ın gizli maddelerine göre Anadolu'nun bölünüp Ermenistan ve Kürdistan kurulacağını mı iddia edersiniz o size kalmış ama fiskos siyasetinde ipin ucu mutlaka Erdoğan'a, AKP'ye, 2023 hayallerine bağlanıyor.

Lozan'la ilgili, bu anlaşmanın bir başarı öyküsü mü yoksa bir teslimiyet mi olduğuna dair farklı açılardan tartışmalar yürütülse de ciddi tüm tarihçiler, Lozan'da gizli maddelerin olmadığı ve imzalanırken yüz yıllık bir geçerlilik süresi konmadığı konusunda hemfikir. Ancak ne yapsanız ne etseniz fısıltı gazetesinin tirajını geçmek çok zor.

İşçiler ve emekçiler, dedikodulara kulak vermeyi bırakıp, gözümüzün önündeki çıplak gerçeklere bakmalı. Bor madenleriyle Erdoğan'ın önderliğinde dünyayı fethetme hayalleri kurmadan önce bakalım aynı Erdoğan ve partisi, Türkiye madenciliğini ne hâle getirmiş! Soma'da, Ermenek'te ve daha nice madende yüzlerce madencimizin iş cinayetlerine kurban gitmesinin altında madencilikteki özelleştirme furıyası yatıyor. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 168. maddesi gereği doğal kaynaklar ve madenler devletin tasarrufu altındadır. Bunların aranması ve işlenmesi hakkı devlete aittir. Özal'dan başlayarak bu hakların özel sektöre devredilmesi politikası AKP'li yıllarda son haddine

varmıştır. AKP, rödovans ve hizmet alımı gibi taşeronlaştırma yöntemleriyle anayasasının etrafından dolanarak çıkarım ve işleme hakkını özel sektöre devretmektedir. Madenlerde özel sektörün ağırlığı AKP ile birlikte yüzde 89'a ulaşmıştır. Bugün kömür söz konusu olduğunda devlet sadece yüzde 2-3'lük bir kısmını kendisi çıkarmakta geri kalan kömür üretimi iş cinayetlerine neden olan taşeronculukla yüksek kârlar eden özel sektöre devredilmektedir. Yine hâlen Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu olan, stratejik öneme sahip petrol rafinerisi TÜPRAŞ, Koç ve emperyalist İngiliz petrol devi Shell'in kurduğu ortaklığa satılmıştır. Yine AKP iktidarı altında Soma'dan Yatağan'a santrallerin özelleştirilmesi, Türkiye Şeker Fabrikaları'nın satılması ve özellikle 2016'da limanların özelleştirilmesi gündemdedir.

Bor madenleri ile dünya lideri olma hayalleri ve Lozan Anlaşması'na ilişkin dedikoduları bir yana bırakıp AKP'nin özelleştirmeci yüzünü görüp çıplak gerçeklerle uğraşmanın vakti geldi de geçiyor. İşçi sınıfı ve emekçiler, sendikalarıyla birlikte özelleştirilmelerin durdurulması ve özelleştirilmiş tüm işletmelerin yeniden kamulaştırılması için mücadeleyi yükseltmelidir.

İşçi sınıfının gündemi: Sömürü, işsizlik, borç

İşçi sınıfının çözümü:

**Fabrikalar bankalar devletin,
devlet işçinin**

Devrimci İşçi Partisi hem yaklaşan ekonomik krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmesine karşı, hem de genel olarak işçi sınıfının yaşadığı sorunlara ve bu sorunların çözümüne işaret eden taleplerle uzun soluklu bir kampanya başlatıyor. “Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin!” ana sloganıyla yürüteceği kampanya farklı dönemlerde farklı işçi sınıfı gündemlerini öne çıkaracak. Kampanya Aralık ayında, asgari ücret, 657 sayılı devlet memurları yasasında yapılacak değişikliklerle kamu emekçilerinin iş güvencesinin gaspı ve taşeron işçilere güvenceli kadro konularını öne çıkararak başlıyor.

İşçi sınıfı sömürülüyor. İşçi sınıfı borç yükünden kurtulamıyor. İşçi sınıfı işsizlik sopası altında yaşıyor. Bunların hepsinin kader diye sunulmasından bıktık. “Böyle gelmiş böyle gider” diyenlerden bir hayır gelmedi şu ana kadar. “Ne yapabiliriz ki, bari kendimizi kurtaralım, her koyun kendi bacağından asılır” diyenler, en başta kapının önüne konuluyor.

İşçi sınıfının gündemi çok. Ama çözümü yok değil. Bizleri, işçi sınıfını fabrikada, atölyede, tersanede, otelde güvencesiz çalışma koşullarına hapsedenler, düşük ücretlere mahkum edenler, iş cinayetlerinde birçok kardeşimizi öldürenler, yani patron sı-

nıfı yeni hamleler peşinde. AKP, seçim sonrası baklayı ağzından çıkardı. “Krizle hazırlanmalıyız” dedi. “Kaşıkla verirken, kepçeyle almalyız” diye ekledi. Ya muhalefet? Onlardan tık yok. Büyük patronların ağzının içine bakıyorlar. Patronlar mı? Onlar oldukça mutlu. Kıdem tazminatının kaldırılmasıyla ilgili gazete manşetleri atılınca, patronların keyfine keyif geliyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki, işçi sınıfının gündemine, sorunlarına çözüm var. Geleceğimizi patronların ve düzen partilerinin insafına terk etmeyelim. Örgütlenelim, mücadele edelim. Sömürüyü ve işsizliği arttıranlara, bizleri

borçlandıranlara karşı bir adım ileri! Yarını beklemeyelim, şimdi sahaya çıkalım. Yarın çok geç olabilir. Hükümet programını açıkladı. Kriz yaklaşırken, faturayı işçinin sırtına bindirmenin yollarını açtı bile.

Devrimci İşçi Partisi, işçi sınıfını temel geçiş talepleri etrafında örgütlemek ve mücadeleye kazanmak için alanlara, meydanlara çağırıyor. İşçi sınıfını mücadeleye, kendi geleceğine sahip çıkmaya çağırıyor. Bir dizi etkinlik, afiş, bildiri ve bastırıldığı broşürlerle işçi sınıfının sömürü, borç ve işsizlik kapanından nasıl çıkacağını anlatıyor. Tüm mücadeleciler işçileri, “Fabrikalar bankalar devletin,

devlet işçinin” şiarı etrafında birleşmeye çağırıyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki, işçi sınıfı siyaset alanına çıkmalı! İş saatleri azaltılmalı! Kıdem tazminatını savunmalı, iş güvencesi için mücadele etmeliyiz!

Devrimci İşçi Partisi diyor ki, sendikalar bizimdir! Sendikalara üye olmalı, sahip çıkmalı, denetlemeli ve yönetmeliyiz!

Devrimci İşçi Partisi diyor ki, hükümetin taşeron tuzağına kapılma! Kamuda ya da özel sektörde fark etmez, her yerde taşeron kaldırılmalı! Herkese güvenceli kadro!

Devrimci İşçi Partisi diyor ki, bankalar modern ve yasal tefecidir. Tüm özel bankalar tazminatsız

kamulaştırılmalı ve tek bir devlet bankası çatısı altında birleştirilmelidir. Bankalar devletin! Devlet işçinin! Halkın borçları silinsin!

Devrimci İşçi Partisi diyor ki, kapitalizmde barınamıyoruz! İpotekler kalsın, evler oturanların!

Devrimci İşçi Partisi diyor ki, işçi-emekçi hükümeti için ileri! Tüm üretim araçları ve bankaların devletin, devletin de işçinin olduğu bir düzeni kurmak için işçiler siyaset masasına yumruğunu vurmalıdır. Patron partilerinin karşısında kendi partilerinde Devrimci İşçi Partisi’nde birleşmeli ve bir işçi emekçi hükümeti hedefiyle mücadele etmelidir!

İşçiye iş güvencesi, kamu emekçisine grevli toplu sözleşme!

Kamu emekçisinin (yasal adı memur) iş güvencesi, işçilerin de kıdem tazminatı yeni hükümetin hedefinde. Her iki saldırı da krizin faturasını işten çıkartmalarla işçi ve emekçilere ödetmek içindir. "Tek çalışanlar yasası altında işçiyi memuru birleştireceğiz" diyorlar. Ama birliği, her ikisini de en aşağıda, en kötü koşullarda eşitleyerek yapacaklar. 657 sayılı yasa değişir ve kamu emekçisinin iş güvencesi kalkarsa bundan sadece patronlar ve hükümet kazançlı çıkar. 657'nin yerine daha kötü çalışma koşullarını öngören, kamu emekçilerinin mevcut haklarını tırpanlayan bir yasanın

hazırladığı açıktır. Yeni yasayla kamu emekçilerini işten atabilecekler ve krizin faturasını sadece işçilerin değil kamu emekçilerinin de sırtına yükleyecekler.

Biz birliği haklarımızı aralar sağlayacağız. Kamu emekçisinin 657'sine de işçinin kıdem tazminatına dokundurtmayacağız! Eşitlik istiyoruz! Ama sefalette değil! İşçiye iş güvencesi, kamu emekçisine de grev ve toplu sözleşme hakkı sağlanmasıyla!

İşçinin çözümü ve talebi ne olmalıdır? Kamu emekçisinin iş güvencesine dokunmadan grev ve toplu sözleşme hakkı. Kıdem tazminatı işçi için ne anlama ge-

liyorsa bundan çok daha fazlası kamu emekçisi için geçerlidir. 657'ye dokunmak genel grev sebebidir. İşçi ve kamu emekçisinin birbirine karşı kıskırtılmasına son! Kamu emekçisi ve işçi en aşağıda eşitlenmelidir. Ortak kazanımlar elde etmelidir. Kamu-özel, işçi-memur ayrımı olmadan tüm çalışanlar için iş güvencesi, grev ve toplu sözleşme hakları!

PAROLA 657

Asgari ücret açlık sınırının üstüne!

Koç Holding 90 milyar liraya yaklaşan cirosuyla Türkiye'nin en büyük holdingi, öyle ki Türkiye'nin milli gelirinin yüzde 8'i bir tek Koç ailesinin kontrolünde. Sabancı ailesi 26 milyarlık ciroyla milli gelirin yüzde 2'sini,

Ülker ailesi, Özyeğinler, Eczacıbaşılar, Boynerler, Boydaklar, Karamehmetler, Cinerler, Sancaklar her biri milyarlarca liralık cirolarıyla milli gelirin aslan paylarını ailecek kontrol ediyorlar.

Türk-İş ve DİSK'in rakamları-

na göre dört kişilik ailenin aylık sınırı Ağustos 2015 itibarıyla 1.350 lira, yoksulluk sınırı ise 4.400 lira. İşçi ailesi bugün 1.000 lira ile açlık ve yoksullukla boğuşuyor. AKP'nin, açlık sınırını dahi geçmeyen 1.300 lirası bile büyük tar-

tışma yarattı. Üstelik 2015 yılında asgari ücret dolara endekslenince zaten 1.300 liraya yakın olacaktı. DİSK'in hesaplarına göre asgari ücret ekonomik büyüme oranında artsa net 1.600 lira olması gerekiyordu.

Asgari ücret AKP'nin dediği gibi 1.300 lira olursa ne olacak? O zaman 1.000-1.300 lira net ücret alan tüm çalışanların ücreti otomatik olarak 1.300 TL olmak zorunda kalır. Ancak 1.301 lira ücret alan için asgari ücretteki artışın hiçbir etkisi olmaz. Dolayısıyla da bugün 5 milyona yakın olan asgari ücretlinin sayısı belki de iki katına çıkacaktır. Asgari ücretli olanlar daha yüksek ücret alan işçiler arasındaki fark kapanacaktır ama AKP'nin patron dostu ve işçi düşmanı politikaları sayesinde, bu artış alım gücünü arttırmayacak, işçiye kaşıkla verdiklerini kepçeyle alacaklardır.

Nasıl mı? AKP'nin kıdem tazminatını kaldırarak fona devrettiğini düşünelim. İşçi tazminatını patronun değil fondanın alacak. Patron böylelikle işçilerini maliyetsiz çıkartma olanağına kavuşacak. İşsiz sayısı artacak. 1.500 lira ücret alan işçi kıdemini hiç kesintisiz fondan alsa bile tekrar ancak 1.300 liradan iş bulabilecek. Ya da kayıt dışı 1.200 lira, kim bilir? İşte böylece 1.300 lira asgari ücretin bedeli yine işçi sınıfına ödetelecek. Tabii bu tuzağa düşmez de örgütlenmeyi ve mücadeleyi büyütürsek o başka!

Asgari ücretin artırılması için işsizlik fonunun yağmalanmasına hayır! İşsizlik fonunun yönetimi işçilere! İşçilerin ücretinden kesilenlerle oluşturulan 80 milyar liradan patronlara ve patron hükümetine tek kuruş yok! Asgari ücret net 1.900 lira olmalı! Derhal!

Taşeron yasaklansın, herkese güvenceli kadro!

Taşerona kadro müjdesi, yeni taşeron yasası derken ülkedeki taşeron işçi sayısı özellikle de AKP iktidarı altında 387 binden bugün kayıtlı ve kayıtsız toplam 2 milyona ulaşmış durumda. Taşerona kadro müjdesi dedikleri de koca bir yalandan ibaret. Olayın aslı şu: Karayollarında çalışan 8 bin taşeron işçisi asıl işi yaptıkları hâlde yasadışı biçimde taşeron firmalarda çalıştırıldıkları gerekçesiyle mahkemeye gittiler ve kazandılar. Devlete bu davalar sonucunda 675 milyon lira tazminat çıktı. Hükümet mahkeme kararlarını uygulamayıp tazminatları ödemediği gibi, kendisine çıkan bu büyük faturadan kamudaki 800 bin taşeron işçisinden

200 bin kadarına kadro sağlayarak kendince yırtmaya çalışıyor. Bunu da işçiye kadro müjdesi diye yutturmaya çalışıyor. Hükümetin mahkemenin kararlarını, müjde gibi sunması itiraftır. Madem bu işçiler, taşeron değil kadrolu çalışmıyordu, yıllardır hukuku ayaklar altına alan AKP'dir.

Unutmayalım! Taşeron sistemi sadece taşeron işçisine değil kadrolu işçiye de zulümdür. Taşeronlaştırma kadrolu işçinin ücretini de aşağıya doğru baskılar, tüm işçileri her an işini kaybetmek tehlikesiyle yüz yüze bırakır. Bu yüzden ne hükümetin ne de sermayenin taşeron sisteminden vazgeçmeye niyeti yok. Çünkü Türkiye'yi bir ucuz işgücü cenneti yaparak yer-

li ve yabancı sermayenin sınırsız sömürsüne açmak istiyorlar. Bunu da utanmadan "Türkiye'yi Avrupa'nın Çin'i yapacağız" diye savunuyorlar.

**İşçinin çözümü:
Taşeron yasaklansın!
Herkese güvenceli kadro!**

Derhal mahkeme kararları uygulansın! Özelde ve kamuda, asıl işte ve yardımcı tüm işlerde taşeron kaldırılmalı! Özel ya da kamu ayrımı yapmanın anlamı yoktur. Devlet idaresinde çalışanla, özel şirkette çalışan arasında fark yok. 200 bin yetmez! 2 Milyon taşeron işçisinin tamamına güvenceli kadro!

HEDEF 2 MİLYON

Çokuluslu üç maymun kumpanyası

Şayet Rusya'nın görüntülü olarak ve sayılarla destekleyerek verdiği bilgiler doğru ise, şayet Türkiye hükümeti veya daha dar anlamda Tayyip Erdoğan klifi DAİŞ'le petrol ihracatında işbirliği yaptıysa, o zaman ortada insanlığa karşı suç tanımına girecek kadar ciddi bir şey vardır. Rusya'nın sunduğu delilleri ve gelecekte sunabileceği yeni verileri değerlendirmek için uluslararası işçi sınıfı hareketi ve demokratik hareketlerin desteğiyle ve dünya çapında güvenilir aydınların yönetiminde bir Uluslararası Soruşturma Komisyonu'nun kurulması, mühendis ve bilgisayar teknolojisi uzmanlarının örgütlerinin ve hukukçuların kurumlarının desteğiyle ortaya atılan delilleri değerlendirmesi tek çıkar yoldur.

Rusya'nın bundan iki gün önce yaptığı girişim, devletler arası ilişkilerde kolay kolay görülmeyen bir olaydır. İki komşu devletten birinin Savunma Bakan Yardımcısı, basın toplantısı düzenliyor. Birçok devletin temsilcisini davet ediyor. Bu temsilciler arasında askeri yetkililer de var. Bakan yardımcısı yanına askeri istihbaratın bazı komutanlarını almış. Onlara, bir ders anlatır gibi, DAİŞ'in (İŞİD'in) Türkiye topraklarına üç güzergâhtan petrol ihraç ettiğini, bunların ikisinin İslam Devleti adıyla kurulmuş olan savaş ağalığı coğrafyası ile Türkiye arasındaki ortak sınırdan, birinin ise Irak'ın kuzeyinde yer alan Kürdistan Bölgesel Yönetimi sınırları içinden en ufak bir engel olmaksızın sevk edildiğini ileri sürüyor. Sayısız uydu görüntüsü ile bunu destekliyor. Bu güzergâhlardan biri İskenderun limanına açılıyor ve petrolün çeşitli ülkelere (başka iddialardan bilindiği kadarıyla İsrail'e) ihraç edilmesini sağlıyor. İkincisi, doğrudan Batman'daki rafineriye ulaşıyor. Kürdistan Bölgesel Yönetimi yoluyla gelen ise zaten Kürt petrolüne karışarak geldiği için sınırdan geçtiğinde çoktan yasal statü kazanmıştır.

Rusya Savunma Bakanlığı'nın bundan ayrı bir iddiası var. Bu ithalat/ihracat işleminin içinde doğrudan doğruya Recep Tayyip Erdoğan ve ailesinin bulunduğunu ileri sürüyor. Basın toplantısında buna ilişkin herhangi bir kanıt ileri sürülmedi. Buna karşılık Rus yetkililer ellerinde bulunan delillerden sadece bir kısmını açıklıyor olduklarını ısrarla vurguladılar. Yani önümüzdeki günlerde ya da haftalarda başka basın toplantıları, başka iddialar ve başka deliller görebiliriz. Tabii, ilgili devletler, ABD'nin de devreye girmesiyle, sorunlarını el altından çözme başarısını gösteremezlerse.

Biz bu yazıda Tayyip Erdoğan ve ailesi hakkındaki iddiaları bütünüyle bir kenara bırakacağız. Ortada Bilal Erdoğan'ın İsrail'e ihracat yapan şirketle ilişkisine dair bazı iddialar vardır. Tayyip Erdoğan'ın damadının Enerji Bakanlığı'na getirilmiş olması da bir soru işareti doğurmuyor değil. Ama biz şimdi kendi başına büyük önem taşıyan Rus iddiaları üzerinde duruyoruz. Rus devleti Tayyip Erdoğan ve ailesi konusunda henüz herhangi bir delil ileri sürmemiştir. Dolayısıyla mesele bütün boyutlarını birbirine karıştırarak demagogik cevaplara, doğrunun ve yanlışın birbirine karışmasına kapı açmamak için konuyu sınırlayacağız.

Çok ciddi bir iddia

İddia korkunçtur. Elbette DAİŞ'in petrolünü Türkiye üzerin-

den pazarladığı biliniyordu. Ama bunun bu ölçekte, bu kadar sistematik olarak ve Türkiye devletinin bu kadar açık bir işbirliği temelinde yapıldığına dair deliller ilk kez ortaya konulmuştur. Daha önemlisi başka bir şeydir. Geçmişte iddialar iki türden idi. Birisi, yerli ve yabancı çeşitli gazetelerde yer alan yazı ve haberlerde herkes önem veriyordu, ama doğru ile yanlışın birbirine en çok karıştığı alan olan istihbarat alanında bağımsız bir doğrulama ya da yanlışlama kolay olmadığı için bunlar üzerinde ısrarla durulmuyordu. Öteki türden iddia esas olarak ABD devleti yetkililerinin çeşitli düzeydeki imaları ve ihtarlarıydı. Ne var ki, bu emperyalist devletin yetkilileri sopya "aba altından" gösteriyor, iş kanıtlara geldiğinde sessizliğe bürünüyorlardı.

Şimdiki durum farklıdır. Ortada Soğuk Savaş döneminin iki süpergücünden birinin doğrudan mirasçısı olan bir devlet vardır. Bu devletin şimdiki çok güçlü başkanının da içinden geldiği istihbarat örgütü, o zamanki adıyla KGB, bugünkü adıyla FSB, dünyanın en gelişkin istihbarat sistemlerinden birine sahiptir. Yani elinde ciddi istihbarat olması ihtimali çok yüksektir. Öte yandan, siyasi açıdan bakıldığında bu devlet, elinde ciddi istihbarat olmasa böyle bir basın toplantısı düzenleyerek kendini düpedüz rezil etme riskini kolay kolay almaz. Buradan şu sonuç çıkar: Rusya'nın ileri sürdüğü iddialara ve görüntülere dayanan delillerine derhal inanmak gerekmez, ama bunların ciddiye alınması gerekir, araştırılması, soruşturulması, iddiaların ciddi olup olmadığının belirlenmesi gerekir. Peki, durum böyle iken tepki ne olmuştur?

Anlaşılmaz sessizlik

Gerek Türkiye'de, gerekse dünyada tepki sosyal medya ve birkaç yaygın organıyla sınırlı kalmıştır.

Türkiye'de parlamenter, hatta parlamento dışı siyasi partiler suskundur. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Medya suskundur. Havuz basını birinci sayfasında haberin kendisini vermeden Erdoğan'ın Katar'dan verdiği cevabı haberleştiriyor. Doğan medyası Türkiye'de deprem yaratması gereken bu gelişmeyi arka plana atmaya tercih ediyor. Sözcü gazetesi bile birinci sayfasında bu habere yer bulamamıştır! Sosyalist basını bir kenara bırakırsak bir tek Cumhuriyet manşetini bu habere ayırmıştır.

Türkiye'de belirleyici olan "milli çıkar" safesatıdır. Haberin kaynağı Rusya'dır. Rusya hem NATO'nun hasmıdır, hem de Türkiye'nin "ezeli düşmanı" diye anılır. Üstelik son dönemde savaş uçağının düşürülmesiyle birlikte iki ülke arasında savaş rüzgârları esmeye başlamıştır. O zaman risk almamak gerekir. Bu konuyu deşmek, iki ülke arasındaki çelişkide "karşı taraf"ın yanında yer almak suçlamasıyla karşılanabilir. Böyle bir risk almaktansa gerçekleri toptan görmezlikten gelmek daha emin bir yoldur.

Bu tutum bütünüyle yanlıştır. Medyanın bu yaptığı, açıkça Türki-

ye halklarının ezici çoğunluğunun çıkarlarına, yani sözde "milli çıkar"a aykırıdır. Türkiye'nin başındaki yönetimin, DAİŞ'i finanse edecek faaliyetlere girişmiş olması halinde Türkiye'yi hızla bir uçuruma sürüklemekte olduğu ortadadır. Bu tür bir destek varsa ortaya çıkarılmalıdır ki bu intihar politikası durdurulsun. Öyleyse, mesele üstünü kapatmak ama bütününü ters düşecek bir davranıştır.

NATO dayanışma derneği mi?

ABD yönetiminin çok çeşitli sözcüleri uzun zamandır Türkiye'nin (Suud ve Katar ile birlikte) Suriye'deki mezhepçi tekdüzelere ve bu arada DAİŞ'i desteklediğine dair iddialar ileri sürüyor. Bu iddia, Başkan Yardımcısı Joseph Biden'la açıldı, en son Rusya Savunma Bakanlığı'nın basın toplantısından bir gün önce Obama'nın kendisinin "Suriye sınırı konusunda Türkiye ile çalışıyoruz, ama hâlâ çözülecek sorunlar var" mealinde konuşmasına kadar vardı. Demek ki ABD yönetimi, Türkiye ile DAİŞ toprağı arasında bir alışveriş olduğunu kabul ediyor.

O zaman soru şu oluyor: Bu alış-

veriş Türkiye devletinin DAİŞ'le işbirliği ile mi oluyor, hoşgörüsüyle mi, bilgisi bile olmadan mı yoksa karşı olduğu halde, ona rağmen mi oluyor? Öncesini unuttum. Musul'u ele geçirdikten sonra DAİŞ, İslam Devleti'ni ilan edeli bir buçuk yıl oluyor. O süre içinde bile DAİŞ'in, Türkiye'nin bilgisi olmaksızın ya da iradesine aykırı olarak petrol ticareti yapabileceğine inanmak isteyen, kendini aldatmaya gönüllü olarak razı demektir. Öyleyse, Biden'dan Obama'ya ABD yetkililerinin söyledikleri Türkiye'nin de bu petrol ticaretinde doğrudan (yani işbirliği yaparak) ya da dolaylı yoldan (yani hoşgörüyü göstererek) katkısı olduğunu ortaya koyuyor.

Oysa Rusya Savunma Bakanlığı'nın basın toplantısından sonra ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü açıklananların bir kanıt içermediğini, "akıldışı ve saçma" olduğunu söyledi. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?!

Öyle anlaşılıyor ki, NATO üyeleri arasında "kol kırılır yen içinde kalır" politikası izleniyor. NATO'nun baş hasım bellediği iki ülkeden biri (öteki Çin'dir) söz konusu olunca, karşılıklı eleştiri bastırılıyor, beyzbol sopaları ortadan kaldırılıyor!

Tek çözüm Uluslararası Soruşturma Komisyonu

Şunun iyi anlaşılması lazım: Şayet Rusya'nın görüntülü olarak ve sayılarla destekleyerek verdiği bilgiler doğru ise, şayet Türkiye hükümeti veya daha dar anlamda Tayyip Erdoğan klifi DAİŞ'le petrol ihracatında işbirliği yaptıysa, o zaman ortada insanlığa karşı suç tanımına girecek kadar ciddi bir şey vardır. En azından bugüne kadar toplanan resmi delillere göre Suruç, Ankara, Sina Yarımadası'nda Rus yolcu uçağının düşürülmesi, Beyrut ve Paris katliamı gibi sayısız katliamdan sorumludur. DAİŞ'in finansmanına katkıda bulunanlar da bu suçlara ortak olurlar!

Rusya'nın sunduğu delilleri ve gelecekte sunabileceği yeni verileri değerlendirmek için uluslararası işçi sınıfı hareketi ve demokratik hareketlerin desteğiyle ve dünya çapında güvenilir aydınların yönetiminde bir Uluslararası Soruşturma Komisyonu'nun kurulması, mühendis ve bilgisayar teknolojisi uzmanlarının örgütlerinin ve hukukçuların kurumlarının desteğiyle ortaya atılan delilleri değerlendirmesi tek çıkar yoldur.

Devletler sistemi, kurulmuş ittifakların çıkarı dolayısıyla uluslararası üç maymunu oynuyor. Sessizlik kumkumasını bozmalıyız!

Rus komünistleri ve DİP'ten ortak bildiri Suriye'ye emperyalist ve mezhepçi müdahaleye son!

Rus savaş uçağının Türk hava kuvvetleri tarafından düşürülmesinin ardından Türkiye ile Rusya Federasyonu arasındaki ilişkilerde gerginlik tırmanırken iki ülkenin Marksist örgütleri ortak bir açıklamayla provokasyona karşı uyararak halkların kardeşliği yolunda çağrı yaptılar. Rusya Komünistleri Partisi (RPK) Yürütme Komitesi, Marksist Birimler Birliği Konseyi (AMO) San Petersburg Bölge Teşkilatı ve Devrimci İşçi Partisi (DİP) Merkez Komitesi tarafından yapılan ortak açıklama Türkçe ve Rusça dışında İngilizce, Yunanca, İtalyanca ve İspanyolca dâhil tam altı dile çevrildi, www.redmed.org sitesinde yayınlandı. Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK tarafından açıklamanın yayınlandığı günlerde Atina'da gerçekleştirilen bir eylemde bildiri şeklinde basılarak dağıtıldı. Çeşitli ülkelerin Marksist örgütlerinden, bu açıklamanın çok önemli bir enternasyonalizm örneği olduğu yönünde değerlendirme ve destek mesajları geldi. "Suriye'ye emperyalist ve mezhepçi müdahaleye son!" başlıklı açıklamayı aşağıda yayınlıyoruz.

Rus savaş uçağının Türk hava kuvvetleri tarafından düşürülmesi ilk planda bir bölgesel savaş ve hatta insanlık için yıkıcı sonuçları olacak bir dünya savaşı tehdidini işaret etti. Bu, Suriye'nin, emperyalizmin müdahalesi ve Suudi Arabistan-Katar-Türkiye üçlünün izlediği Sünni mezhepçi hedefin sonucu olarak maruz bırakıldığı eziyetin perdelerinden yalnızca biriydi. Partilerimiz, Rusya Federasyonu ile Türkiye arasındaki gerginliğin tırmandırılmasına kesinlikle karşıdır ve felaket boyutlarına ulaşabilecek bu hassas durumu yaratan politikaları

kınamaktadır.

En dolaysız anlamda, Rus jetinin düşürülmesi, Türkiye'nin Suriye politikasının mantıksal sonucudur. Bu politika, gerici Suudi ve Katar rejimleri ile el ele, IŞİD (ya da DAİŞ) dâhil Sünni köktençi ve terörist grupların silah, para, petrol kaçakçılığı, lojistik, savaşçıların güvenli geçişi ve benzeri konularda açıkça desteklenmesine dayanmaktadır. AKP hükümetinin amacının yeniden şekillenecek Suriye'de hegemonik bir konum elde etmek olduğu tüm dünyanın malumudur. Bu, Ortadoğu petrol ve doğalgazından pay almak şek-

lindeki daha büyük hedefin bir parçasıdır.

Daha geniş bir çerçeveden bakıldığında, hem emperyalist Batı hem Rusya hem de bölgesel üçlü (Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar) bu makûs talihli ülkedeki nüfuzlarını artırma amacıyla Suriye iç savaşına müdahil olmaktadır.

Bizler, Rusya Federasyonu ve Türkiye halklarını, iki devletin ve iki ülkedeki burjuva medyasının karşılıklı olarak körüklediği, halkları karşı karşıya getirerek gelecekte vahim sonuçlar doğurabilecek daha derin husumetlere zemin hazırlayan zehirli atmosferi reddetmeye çağırıyoruz. Tüm Ortadoğu ve Kuzey Afrika bölgesi halklarını ve öncelikle de işçi sınıfını ve enternasyonalistleri, her türden gericiliğe karşı yürüttükleri mücadeleyi birleştirmeye ve meseleyi kendi güçleri ile çözmeye çağırıyoruz. Kestirme bir alternatif olabilecek bir yol yok: halk örgütlenmeli ve Arap devriminin ilk aşamalarında Arap kitlelerinin arzuladığı âdil topluma karşılık gelecek bir Suriye yaratmak için emperyalizmin gerici müdahalesine ve bölgesel gericiliğe karşı savaşmalıdır.

İki ülkenin yöneticilerine karşı biçimde, Rusya'nın ve Türkiye'nin devrimci Marksist partileri olarak, tüm halkların birliğinde yatan ortak geleceğimizi temsil eden bizler olduğumuza duyduğumuz sarsılmaz inançla omuz omuza veriyoruz.

İster Rusya ister Türkiye tarafından gelsin, gerginliğin tırmanmasına yol açacak provokatif eylemlerin reddedilmesini talep ediyoruz.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın Rusya ve Türkiye işçi sınıfının kardeşliği!

Rusya Komünistleri Partisi (RPK) Yürütme Komitesi, Rusya Marksist Birimler Birliği Konseyi (AMO), San Petersburg Bölge Teşkilatı, Rusya Devrimci İşçi Partisi (DİP) Merkez Komitesi, Türkiye

İstanbul - San Petersburg
29 Kasım 2015

Levent Dölek

Ortadoğu bataklığı nasıl kurutulur?

Ortadoğu bataklığından bahsediliyor. Suriye'de kanlı bir iç savaş yaşanıyor. Yemen'de de öyle. Irak'ta Amerikan işgalinden bu yana kan hiç durmadı. Darbeler, mezhep çatışmaları, tekdüzelik, barbarlık, yoksulluk, kadınların hiçe sayılması ve petrol zenginliği ile iç içe geçmiş muazzam bir yozluk ve yobazlık...

Ortadoğu'nun bu hâline bakıp da Araplara ya da İslam'a suç bulanların sayısı oldukça fazla. Özellikle Paris katliamının ardından Batı'da Araplar ve genel olarak Müslümanlar yeniden potansiyel terörist ve barbarlar olarak yaftalanıyor. Gerçek İslam bu değil diye ırkçılığa ve ayrımcılığa itiraz edenlere, yukarıdan ve alaycı bakışlar atanlara, gerçek İslam bu değilse nedir diye sorulara sıklıkla rastlıyoruz.

Biz kendimizi "gerçek İslam nedir" sorusuna yanıt verecek bir konumda ve yetkinlikte görmüyoruz. Ancak bu sorunun yanlış bir soru olduğunu ve yaşadığımız gerçekliği anlamakta hiçbir fayda sağlamayacağımızı rahatlıkla söyleyebiliriz. Biz bütün Ortadoğu halklarının başka bir soruya odaklanması gerektiği kanaatindeyiz: Gerçek Batı uygarlığı nedir? Emperyalizm nedir?

Ortadoğu'nun hâli vahim. Ama bu, Ortadoğu halklarının Batı uygarlığından uzak kalmasından kaynaklanmıyor. Tam tersine, coğrafyamız üzerinde lanetin adı Batı uygarlığı! Suriye'de mezhep savaşı var. Evet! Peki, Suriye'nin ilk defa Fransız mandası altına girdiği 1922'den sonra mezhepsel temelde, Nusayri, Sünni, Dürzi vb. bölgelere ayrılarak bölündüğünü biliyor muydunuz? Ortadoğu'da çağdışı krallıklar mı var dediniz? Avrupa'da, Britanya, İspanya, İsveç, Norveç, Hollanda, Belçika'nın aralarında bulunduğu 11 ülkenin "çağdaş" monarşilerce yönetilmesine ayrıca bir de din devleti (Vatikan) olmasına ne diyeceksiniz? Tüm bu "çağdaş" ve "uygar" Batılı devletlerin, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra bizzat sınırlarını cetvellerle çizdikleri petrol zengini körfez şeyhliklerini, Katar emirliğini ve Suudi ve Ürdün krallıklarını sonuna kadar desteklediklerini biliyor muydunuz?

Ortadoğu halklarının birbirlerini boğazlamasından mı bahsediyorsunuz? Birbirini boğazlayan halklar silahlarını kimden alıyor? Hangi petrolün dolarlarıyla besleniyor?

Hâlâ Irak'ta üç binden fazla, Ürdün'de binden fazla Amerikan askerinin bulunduğu, Katar'da, Kuveyt'te, Suudi Arabistan'da, Umman'da var olan Amerikan üslerinden, Kıbrıs ve Bahreyn'de İngilizlerin, Birleşik Arap Emirlikleri'nde Fransızların askeri üsleri olduğundan haberiniz var mı?

Peki IŞİD ya da DAİŞ ismiyle anılan kendine İslam Devleti diyen tekdüze mezhepçi barbarlar guruhunun, İsrail'den ne kadar farklı olduğunu düşünüyorsunuz? DAİŞ'in bir anayasası yok. Dini kurallar dışında yasa kabul etmiyorlar. Biliyor musunuz İsrail'in de yok! İsrail de kendisini bir Yahudi devleti olarak dünyaya kabul ettirmeye çalışıyor. DAİŞ, kendisi haricinde kimseye yaşama hakkı tanımıyor! İsrail tanıyor mu? Filistin halkı silahlı direnişle kendini korumasa kadim Filistin topraklarında tek bir Arap, tek bir Müslüman kalmazdı, buna emin olabilirsiniz. İnanmıyorsanız Siyonistlerin kendi yazdıkları belgeleri okumakla işe başlayabilirsiniz. Uygur Batı, İsrail'i medeni bir ülke diye destekleyip, Filistinlileri de terörist olarak yaftaladı yıllarca. Hâlâ kendisine kölece biat etmeyen, direnen Filistinlileri aynı şekilde yaftalamaya devam ediyor. Bugün DAİŞ, nükleer bombası olmayan ve Batı uygarlığı tarafından henüz diplomatik olarak tanınmamış, Yahudilik yerine İslam'ı paravan olarak kullanan bir İsrail'dir.

İşte gerçekler! Batı uygarlığı Ortadoğu'ya hiç de uzak değil. Tam tersine Ortadoğu ile et ve tırnak gibi iç içe geçmiş. Emperyalizmden ayrı bir Ortadoğu bataklığı yok! Nihayet tüm hava üsleri NATO'ya ait olan topraklarındaki iki büyük jet üssünü, İncirlik ve Diyarbakır'ı Amerikan emperyalizminin hizmetine sunmuş olan, dağlarına Amerikan üslerini, Avrupa topraklarını ve İsrail'i korumak için füze kalkanı yerleştirilen Türkiye'nin de giderek Ortadoğu bataklığına çekilmesinde şaşılacak bir şey de yok.

Ortadoğu bataklığını kurutmak gerek. Ama bunun için Ortadoğu halklarından ya da bu halkların inançlarından kurtulmaya gerek yok. Emperyalizmden ve Siyonizm'den kurtulduğumuzda bataklık da kuruyacaktır. Bizim hangi hal-kadan tutmamız gerektiği açık. Bu yüzden ısrarla yineliyoruz: Türkiye NATO'dan çıksın! Füze kalkanı kırılınsın! Üsler kapatılınsın!

Devrimci Marksizm'in sitesinde, 24. sayımız raflarda!

Devrimci Marksizm
TEORİK - POLİTİK DERGİ

24
Güz
2015

DM Yayın Kurulu
Sungur Savran
Burak Günel
Özgür Özlük
Lev Trotskiy
Burak Başaranlar
M. Kemal Coşkun
Tuba Atas

Aydınlara açık mektup
Trotskiy'in tarihteki yeri
Eğitsiz ve bileşik gelişme
Trotskiy ve geçiş toplumları
Ne işçi devleti ne burjuva devleti mi?
Poulantzas'ın devlet kuramının eleştirisi
Türkiye'de yeni kapitalizm
Türk edebiyatında işçi sınıfı

Dergimizi internette satın almak için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz
devrimcimarksizm.net
iletisim@devrimcimarksizm.net facebook/devrimcimarksizm

Sungur Savran

Savaş kışkırtıcılığının şifreleri

TÜSİAD'cılarda siyasi keramet bulanlar görüşlerini gözden geçireler iyi olacak. Hazretler 7 Haziran seçiminden sonra "istikrar" gerekçesiyle Tayyip Erdoğan'la hesaplaşmanın önüne geçtiler, koalisyon da koalisyon diye tutturdular. AKP, CHP ve HDP'yi birbirlerine yamamak için başkanları hanımefendiyi, komünist bir gelenekten gelen Figen Yüksekdağ ile buluşturdular. Bu politikalarının sonucu şimdi mükemmel bir istikrar oldu. Sayelerinde Türkiye katliamlarla, suikastlerle, kendi kentlerini havadan bombalayan bir devletle, bütün komşularıyla savaşın eşğine gelecek yaşıyor. Ne istikrarmış ama!

Tayyip Erdoğan bloku ve hükümet, tarihi başarılar kazanıyor. 15 gün içinde iki devletle savaşın eşğine gelmek her babayığının harcı değil. 24 Kasım'da Rus uçağı düşürüldü ve iki ülke arasındaki gerilim hızla tırmandı. 5-6 Aralık hafta sonu bu kez Türkiye Irak'la savaş çıkarabilecek bir gerilim yarattı. Kimi araştırma şirketleri, Rus uçağı düşürüleli beri halkın Tayyip Erdoğan'a ve başkanlık sistemine desteğinin hızla yükseldiği sonucunu veren araştırmalar yayınlıyor. O zaman bu savaş kışkırtıcılığının artarak devam edeceğini daha da kuvvetle tahmin etmek mümkün!

Ama öyle olmasa da devam edecek. Çünkü ister Suriye iç savaşı konusundaki kışkırtmaları, ister Rusya ile dalaşması, ister Irak'a zırlı birlik yollaması, ister İran'la yaşanan gerginlikler, bütün bunlar aslında **Erdoğan klığının ve AKP'nin dış politika stratejisinin kaçınılmaz sonuçları**. Bu strateji hedef olarak Erdoğan'ı Ortadoğu'nun "reis"i haline getirmeyi, İhvan eksenli bir müttefikler zinciri aracılığıyla "reis" in etrafını doldurmayı, Şiiler ve Aleviler üzerinde bir Sünni hegemonyası kurmayı, bu sayede Türkiye'nin yükselen İslamcı sermayesine Körfez sermayesiyle, ama en çok İhvan taraftarı Katar Şeyhliği'yle birlikte gürül gürül bir sermaye birikimi dinamiği oluşturmayı bellemiş durumda. ABD'nin ve AB'nin desteğini alabildiği ölçüde alacak, alamadığı yer ve zamanda ise kendi kendine davranacak.

Bazıları Rus uçağını Türkiye'ye ABD'nin düşürtüğü sanısına kapılıyor. Oysa tersi doğrudur: ABD ve Fransa, tam Rusya DAİŞ'e karşı seferber olmuşken ve Beşar Esad'dan vazgeçme sinyalleri verirken bu gerginliği gereksiz bir risk olarak gördü. NATO ve ABD Türkiye'nin sınırlarını koruma hakkını rüşveti kelim cinsinden savunurken bir yandan da NATO'ya fazlasıyla yük olabilecek bir durumdan kaçınan bir tutum benimsedi. Erdoğan'ın ve hükümetin Rusya karşısında alttan almaya başlamasının ardında da bu tutum yatıyor.

Aynı hata şimdi Irak'ta da tekrarlanıyor. Türkiye'nin Barzani ile anlaşma içinde Musul yakınlarındaki Başika'ya tank birlikleri de içeren bir tabur asker yerleştirmeye girişmesi, birçoklarınınca gene Türkiye'nin ABD'nin maşası gibi davrandığı biçiminde yorumlandı. Irak hükümeti bütün organlarınınca öfke içinde ayağa kalkınca, Obama'nın DAİŞ'le mücadele için atadığı temsilci McGurk alenen ABD'nin bu asker sevkiyatını desteklemediğini belirterek ABD'nin arabulucu role soyunduğunu açıkladı. Davutoğlu da sevkiyatın askıya alındığını söyleyerek geri adım attığını itiraf etti.

Türkiye'nin politikası, ABD'nin maşası olmaktan gelmiyor. Bunu iyi anlamak gerek. Bu politika Suudi Arabistan ve Katar ile birlikte planlanıyor ve yürütülüyor. Bunu anlamamanın önemi şurada. ABD İran'la da yakınlaşmakta olduğu için Ortadoğu'nun bir Sünni-Şii savaşında yangın yeri haline gelmesini istemez. (İsrail, tam tersine, isteyebilir. Çünkü şimdi en tehlikeli rakip olarak gördüğü İran'ın mahvolmasını istemektedir.) Türkiye hâlâ ve hastalıklı biçimde NATO'cu olduğu için ABD'nin onayı olmayan bir maceraya şimdilik, ama sadece şimdilik girişmek istemeyebilir. Ama yöneliş odur.

Türkiye adım adım herkesle savaşmanın eşğine geliyor. Ortadoğu çapında bir Sünni-Şii savaşının baş kışkırtıcısı haline geliyor. Buna karşı savaşmayan, mücadele etmeyen, yarın şikâyet etme hakkından feragat etmiş demektir.

Can Dündar ve Erdem Gül: Delil karartma tutuklaması

Can Dündar ve Erdem Gül, Adana'da yakalanan MİT'e ait TIR'larla ilgili yaptıkları haberler dolayısıyla tutuklanarak cezaevine kondu. Erdoğan bir televizyon programında "öyle bırakmam onu" diye Can Dündar'ı tehdit etmişti. Yargıçlar da adeta Erdoğan'ın talimatının gereğini yaparak gazetecileri tutukladı. Bu tutuklama, halkın haber alma hakkının gasp edilmesi olduğu kadar, 17-25 Aralık soruşturmasının üstünün kapatılmasından bu yana süren, Erdoğan ve AKP tarafından kurulan delil karartma rejiminin operasyonlarının da son halkasıdır.

Son tutuklamalarla hangi delilleri karartmak istediler? Hatırlayalım. 19 Ocak 2014 günü Adana'da Suriye'ye doğru seyretmekte olan üç TIR durduruldu ve yapılan aramada, Suriye'deki silahlı örgütlere götürülmek üzere paketlenmiş çok sayıda silah, patlayıcı ve mühimmat bulundu. CHP Genel Başkan Yardımcısı Bülent Tezcan, TBMM'de düzenlediği basın toplantısında arama tutanaklarını açıkladı ve çıkan malzemelerin ayrıntısını verdi: Yüzlerce bomba atar, yine yüzlerce havan mermisi, top mermileri, onlarca füze, roket ve yine çok sayıda uçaksavar mühimmatı. İşte geçtiğimiz hafta tutuklanarak cezaevine gönderilen Can Dündar ve Erdem Gül, bu gerçeklerin haberini yapmış, fotoğraflarını yayınlamıştı.

AKP iktidarı TIR'larla ilgili önce insani yardım savunması yapmıştı. Sonra silah sevkiyatını savunmaya başladı. Erdoğan'a göre silahlar Bayırbucak Türkmenleri'ne gidiyordu. Son dönemde bu bölgenin, Rus bombardımanına sahne olması ve Rus uçağının düşürülmesi dolayısıyla Türkmen gruplar kadar El Nusra (El Kaide'nin Suriye kolu) ve diğer tekfirci, mezhepçi terörist grupların etkili olduğu bir coğrafya olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Tekfirci mezhepçi teröristlerin varlığı sadece Rusya tarafından iddia edilmiyor. Bizzat havuz medyası, bugün şu tepeyi El Nusra kurtardı, falanca köy Fetih Cephesi mücahitlerinin eline geçti diye zafer naraları atarken gerçeği itiraf ediyor. Bu itirafçıla-

ra MİT TIR'ları ilk gündeme geldiğinde "vallahı billahi Türkmenlere gitmiyordu, bilerek söylüyorum" diye yeminler eden ve bugün iltihak ettiği AKP hükümetinde Başbakan Yardımcısı olan Tuğrul Türkeş'i de ekleyebiliriz.

Sonuçta MİT'in yurtdışındaki terörist gruplara silah göndermek gibi bir görevi olmadığı açık. Hükümetin başka bir ülke aleyhine terörist faaliyetleri desteklemesinin suç olduğu da ortada. Dolayısıyla tüm bu suçları ortaya döken gazetecilerin, bu bilgiler onlara kim tarafından servis edilmiş olursa olsun tutuklanması, bir suçun cezalandırılması için değil daha büyük suçların üstünü örtmek, delillerini karartmak içindir.

Tiyatro emekçileri greve çıkıyor!

Devlet Tiyatroları (DT) emekçileri, 12 Aralık Cumartesi günü İzmir, Ankara, Adana, İstanbul, Antalya, Diyarbakır, Van, Sivas, Trabzon, Konya ve Erzurum Devlet Tiyatrolarında greve çıkıyor. En başta DT oyuncularının bu grevi desteklemesi, kendilerini sahne arkasında en iyi şekilde oyuna hazırlamaya çalışan emekçi arkadaşlarını yalnız bırakmamaları çok önemlidir.

Devlet Tiyatroları'nın (DT) faaliyet yürüttüğü 12 ildeki sahnelerde toplam 650 üyesi bulunan Türkiye Otel Lokanta Dinlenme Yerleri İşçileri Sendikası (TOLEYİS), 12 Aralık'ta greve gidiyor. TOLEYİS, toplu iş sözleşmesi (TİS) yetkisi aldıktan sonra DT Genel Müdürlüğü'ne toplu sözleşme görüşmeleri için çağrı yaptı. Yapılan çağrılarının yanıtsız kalması sonucunda grev kararı aldı.

12 Aralık'ta başlayacak grevin gözcüleri, sözcüleri ve örgütleyicileri tiyatro oyuncuları değil, sahne amirleri, kondütler, ışık ve ses teknisyenleri, kostümcüler, aksesuarcular, sahne makinistleri ve büro emekçileri olacak.

Aralarında 18 yıldır DT'ye bağlı çeşitli bölge tiyatrolarında çalışanların da bulunduğu tiyatro emekçilerinin en büyük sorunu "sürelî sözleşmeli personel" olarak çalıştırılmaları. TOLEYİS yönetimi, DT'nin yıllardır kadro sınavı açmadığını belirtiyor. Emekçiler, bu güvencesiz statüden ötürü, kamu kurumlarında kadrolu çalışanların sahip olduğu birçok haktan mahrum kalıyorlar. DT yönetimi, emekçilerin ücretlerini ve sigortalarını aylık 26 gün üzerinden hesaplıyor, büro emekçilerini ve teknik ekipteki emekçileri her yıl 15 gün ücretsiz izne çıkarıyor. Çalışma koşulları, farklı sektörlerde istihdam edilen milyonlarca taşeron işçisinin çalışma koşullarına benziyor.

13 yıllık iktidarı boyunca işçi düşmanı politikalarıyla işçilerin ve emekçilerin her türlü hakkına saldıran AKP, son yıllarda gerek sanat emekçilerine gerekse de kültür-sanat kurumlarına

yönelik baskılarını da artırdı. Yaklaşık iki yıl önce gündeme getirdikleri; Devlet Tiyatrosu, Devlet Opera ve Balesi, Devlet Senfoni Orkestrası, Devlet Halk Dansları Topluluğu gibi kuruluşları 11 tane bürokrata bağlayarak tek çatı altında birleştirme tasarısı, bu alandaki en kapsamlı saldırıydı. Türkiye Sanat Kurumu (TÜSAK) adını verdikleri bu yasa tasarısının sanat emekçilerine yönelik en tehlikeli kısmı ise kadrolu çalışmayı ortadan kaldırıp yerine performans sistemini getirmeyi öngörmesi idi. Performans sistemi sayesinde ilk bakışta, sergilenecek eserlerin kalitesini artırma amacı güdüldüğü düşünülebilir. Ancak buradaki esas amaç, esnek ve güvencesiz çalışmayı sanat alanında da yaygınlaştırmak, rekabeti körükleyerek her türlü sanat eserini ve hatta sanatçıları bile metalaştırmaktır.

DT Genel Müdürü görevine TÜSAK Yasa Tasarısı'na destek veren Nejat Birecik'in atanması, AKP'nin torba yasalarla yapamadıklarını fiili müdahalelerle gerçekleştirecek kişilere görev vererek yapmasının tipik örneklerinden biridir. TOLEYİS'in grev kararıyla ilgili www.devtiyatro.gov.tr sitesinde yayınladığı basın açıklaması da, mevcut DT yönetiminin emekçinin değil iktidarın yanında olduğunu bir kez daha gösterdi. Açıklamada konuyla ilgili bütün hukuki prosedür, detaylarıyla anlatılırken, sendikamız grev kararını kendilerine tebliğ etmeden önce basına duyurmasının, işçilerin haklarını korumaktan ziyade kurumu yıpratma amacı taşıdığı vurgulanıyor. DT Genel Müdürlüğü'nün, TOLEYİS'in TİS yetki belgesinin iptali

için Ankara İş Mahkemesi'ne dava açtığı da açıklamada yer alıyor. Ancak DT emekçilerinin haklı talepleriyle ilgili tek bir cümle dahi sarf edilmiyor. AKP, çeşitli işkollarında grevleri yasaklayarak ve erteleyerek patronlar sınıfına en iyi şekilde hizmet etti. Şimdi hükmettiği kurumlardan birinde grev kararı çıkmışken her türlü engellemeye başvuracağı aşikâr. DT Genel Müdürlüğü'nün iş mahkemesine TİS yetki belgesinin iptali için yaptığı başvuru da tam olarak buna işaret ediyor.

DT emekçileri, 12 Aralık Cumartesi günü İzmir, Ankara, Adana, İstanbul, Antalya, Diyarbakır, Van, Sivas, Trabzon, Konya ve Erzurum Devlet Tiyatrolarında greve çıkıyor. En başta DT oyuncularının bu grevi desteklemesi, kendilerini sahne arkasında en iyi şekilde oyuna hazırlamaya çalışan emekçi arkadaşlarını yalnız bırakmamaları çok önemlidir. Tabii ki özel tiyatrolarda çalışan oyuncular ve diğer sanat emekçilerinin desteği de grevin zaferle sonuçlanmasına son derece değerli bir katkı sağlar. Farklı dallarda faaliyet gösteren sanatçıların ve tabii ki Oyuncular Sendikası'nın da bu greve omuz vermesi, tüm sanat emekçileri adına kazanımlara yol açabilmesi için gereklidir.

TÜSAK Yasa Tasarısı'na karşı çeşitli yürüyüşler ve basın açıklamalarıyla yetinen kültür-sanat emekçilerinin bu fırsatı değerlendirilmesi, AKP'nin yıllardır şiddetini artırarak uyguladığı güvencesizleştirme, baskı ve sansür politikalarını durdurmak için örgütlü mücadele etme yolunda ciddi bir adım olacaktır. Bütün sanat emekçileri, birleşin!

Dünya kazan devrim kepçe

Syriza iktidarına karşı ilk genel grevler

Temmuz başında düzenlenen referandumda kemer sıkma programına halk yüzde 62 oranında "Oxi" (Hayır) dedikten sonra Başbakan Çıpras'ın tam tersi yönde bir karar alarak AB'ye teslimiyet politikası benimsemesi, Yunan halkının kafasını allak bullak etmişti. Bu kafa karışıklığı Çıpras'ın, partisi Syriza'daki bölünmeye rağmen bir baskın seçimle başta kalmasını sağladı. Ama şimdi Yunan işçileri ve emekçileri, üzerlerindeki bu şaşkınlığı atmaya başlıyor. 11 Kasım günü Syriza hükümeti döneminde ilk genel grev başarılı bir şekilde yapıldı. 2011

başından Syriza'nın seçim kazanarak hükümet kurduğu Ocak 2015'e kadar geçen dört yıl boyunca 15 genel grev düzenlenmişti. Şimdi Syriza AB "Memorandum"larının savunucusu konumuna alçalınca, işçi sınıfı aynı mücadele aracını ona karşı da uygulamaya başladı. 11 Kasım'ı 3 Aralık'ta ikinci bir genel grev izledi. Ama bu sefer grev kamu sektöründe örgütlü ADEDY konfederasyonu ağırlıklıydı, daha zayıftı. Bunun ardından 6 Aralık Pazar günü, 2008'de 15 yaşındaki Aleksis Grigoropoulos'un polis tarafından öldürülmesi üzerine başla-

yan bir aylık halk isyanının yıldönümünde bütün ülkede güçlü eylemler düzenlendi. Syriza'nın "solcu" (!) polislinin saldırganlığı çatışmalara yol açtı. Yunanistan mücadele sahnesine geri dönüyor! "Ne yaptı la bu Syriza size?" diye ihaneti savunanlar, genel grevde işçinin yanında mı Çıpras'ın yanında mı, sokak çatışmasında işçileri bakanının yanında mı, göstericilerin yanında mı olduklarını açıklasalar iyi ederler.

Arjantin'den sonra Venezüella: Latin Amerika'da sağ dalga

Latin Amerika'nın iki önemli ülkesi Arjantin ve Venezüella'da sağ, üst üste iki seçim zaferi kazandı. Önce Arjantin'de başkanlık seçiminin, en çok oy alan iki adayı karşı karşıya getiren ikinci turunda, sağcı bir ittifakın adayı olan Macri, Peronizmin temsilcisi Sciola'yı az farkla olsa da yenilgiye uğrattı. Bunun anlamı, ülke içinde yıllardır biriken ekonomik sorunların çözümü için yeni yönetimin işçi sınıfına ve halka yükleneceği; önceki Peronist iktidardan darbeler yiyen tarım burjuvazisi bu seçimden kârlı çıkacak. Ülke dışında ise, bölgenin en güçlü ülkelerinden biri olan Arjantin'in 2000'li yılların başından itibaren Güney Amerika'da oluşan sol iktidarlar ittifakından kopup ona karşı bir tutuma gireceği.

Macri'nin işini kolaylaştıracak bir gelişme de Venezüella'da yaşandı. Artık hayatta olmayan Hugo Chávez'in halefi Nicolas Maduro ve partisi PSUV (Venezüella Birleşik Sosyalist Partisi) parlamento seçiminde ağır bir yenilgiye uğradı. 167 sandalyeli "Kongre"de (Amerika kıtalarında parlamentonun adı), sağcı MUD partisi (Demokratik Birlik Masası) 99 temsilcilik kazanırken, PSUV 46'da kaldı. Geri kalan 22 sandalyenin nasıl dağılacığı gazetemiz baskıya giderken belli değildi. Venezüella'da ekonomi dökülüyor. Halk kuyruklarda perişan oluyor. Chávez'in ardıllarının seçimde bozguna uğraması, karizmatik önderlerinin artık hayatta olmamasından ziyade bundan. Bu ekonomik durumun ardında ise petrol fiyatının son dönemde çok düşük olması yatıyor. Venezüella'nın dış gelirlerinin yüzde 95'i petrolden! Seçim bozgunu, bu ülkede

yürütme ile yasama arasında sert mücadelelerin başlayacağı anlamına geliyor.

Güney Amerika Chávez'in ilk kez başkan seçildiği 1988 yılından sonra adım adım sola kaymıştı. Bolivya'da, Ekvador'da, Nikaragua'da ardı ardına seçilen "solcu" başkanlar Chávez'in Bolivarci hareketini destekliyordu. ABD ile cepheden karşı karşıya gelen bir sol burjuva milliyetçiliği idi bu. Öte yandan, Brezilya İşçi Partisi'nin (PT) Lula önderliğinde yönetime tırmanması ve daha sonra halefi Dilma Roussef'in de iki kez ardı ardına seçim kazanması, Uruguay'da ona çok benzeyen bir yönetimin aynı yıllarda hep iktidarda kalması, Arjantin'de karı-koca Kirchner'lerin 12 yıl süren saltanatı, Şili'de ise Michelle Bachelet'in aralıklı olarak iki kez başkan seçilmesi, daha farklı sosyal demokrat/liberal demokrat yönetimlerin kurulması anlamına gelmişti. Şimdi bu kaleler teker teker sağın eline geçiyor. Latin Amerika'nın devi Brezilya'da da Dilma Roussef'in yolsuzluk iddiasıyla azli söz konusu.

Bütün bu gelişmeler, ABD'nin elini güçlendirecek, Küba'yı daha da zayıflatacak, Rusya ve Çin'in aleyhine olacaktır. On yılı aşkın süre Chávez ve fikirdaşlarını "sosyalist" ve "devrimci" diye sunanların şimdi ne yapacakları merak konusu elbette. Bolivarciğin zayıflaması genel olarak olumsuz bir şey. Belki tek olumlu yanı kapitalizm ile sosyalizmin, reform ile devrimin, burjuva milliyetçiliği ile işçi sınıfı politikasının birbirine karıştırılmasına son verecek olması.

Fransa'da üç renkli veba!

Fransa'da bölge seçimlerinde Gerçek gazetesinin proto-faşist (ön-faşist) olarak nitelediği ırkçı Front National (FN-Ulusal Cephe) dehşet verici bir zafer kazandı. Avrupa Birliği'nde bütün ülkelerde bölgeler oluşturulmuş durumda. Bu bölgeler, başta ulaştırma ve bayındırlık olmak üzere, çeşitli konularda yürütme yetkilerine sahip. Bu seçimler bölge seçimleriydi. Fransa'nın 13 bölgesinden altısında FN birinci parti oldu. Kuzeyde madencilik ve sanayinin güçlü olduğu, geleneksel proleter bölgesi Nord-Pas-de-Calais-Picardie bölgesinde FN'in kadın başkanı Marine le Pen yüzde 43 oy aldı. Fransa'nın Kuzey Afrika sömürgelerinden kovulmasının izlerini taşıyan toplulukların yaşadığı Akdeniz kıyısında, başkanın yine bir kadın olan yeğeni Marion Maréchal-LePen yüzde 41'e ulaştı. Partinin iki numarası Florian Philippot ise Almanya'ya yakın Alsace-Lorraine'i de kapsayan bölgede yüzde 36 kazandı. Ülke çapında FN yüzde 28 oyla birinci parti. Fransız burjuvazisinin esas büyük partisi, eski Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy'nin partisi, yeni adıyla Les Républicains (Cumhuriyetçiler) seçimlerde iki merkez partisi ile işbirliği yaptığı halde yüzde 27 ile (ve dört bölge ile) ikinci sırada

geliyor. Cumhurbaşkanı François Hollande'ın sözde "Sosyalist" (gerçekte sosyal kapitalist) Partisi ise yüzde 23 (ve sadece iki bölge) ile üçüncü sıraya düşmüş durumda. (Korsika'da ise yöreye özgü bir liste kazandı.)

Avrupa'nın iki ana gücünden biri olan Fransa (öteki elbette Almanya) yükselen bir faşizm tehlikesiyle karşı karşıya. Fransızların çok övündükleri üç renkli (tricolore) bayrak yakında toptan gericiliğin bayrağı olacak, DAİŞ'in kara bayrağı ile rekabet edecek gibi görünüyor. Tabii, Fransız burjuvazisi faşizmi henüz bir macera olarak görüp FN'i satın alabilir, evcilleştirebilir. Seçimden önce Fransız TÜSİAD'ı MEDEF'in başkanı Gattaz'ın FN'i "uç sol" ile aynı politikaları savun-

duğu için sorumsuzlukla suçlaması, daha şimdilik burjuvazinin FN'i kendi çıkarlarına koşmak için baskıya alma çabası içinde olduğunu gösteriyor. Ama Gattaz'ın söylediğinde gerçek payı yok değil. Fransa'nın sözde solu liberalizm yaparken FN demagojik biçimde işçi sınıfının çıkarlarına hitap eden tek büyük parti!

Sol olarak anılabilecek partiler arasında en yüksek oyu yüzde 6,5 ile çevreci-yeşil partiler aldı. Birbirine çok benzeyen iki reformist sol partiden Sol Cephe yüzde 2,5, Fransız Komünist Partisi ise yüzde 1,5 aldı.

Trotskist kökenden gelen partilerden NPA (Yeni Antikapalist Parti) Sol Cephe'ye geçen hizipler yüzünden çok zayıflamış olduğundan mali sıkıntı yaşıyor. Bu yüzden seçimlere katılmadı, bir başka Trotskist parti olan Lutte Ouvrière'i (LO-İşçi Mücadelesi) destekledi. LO ise ülke çapında yaklaşık yüzde 1,5 oy aldı. Bu, Trotskistlerin 1990'lı yıllarda başlayarak 2000'li yıllarda kimi seçimlerde doruğuna çıkan yüksek oy oranı yanında çok düşük bir oran.

Türkiye'de halk AKP'ye oy verince küsen ve ülkeden kaçmak isteyenlere Fransa'yı denememeleri tavsiye edilir!

İstanbul'da Filistinli Esirlerin Mücadelesi, Uluslararası Dayanışma ve Boykot Konferansı gerçekleştirildi

Türkiye BDS (İsrail'e yönelik boykot ve yaptırımlar) Hareketi, Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü olan 29 Kasım'da İstanbul'da önemli bir konferans gerçekleştirdi. Türk Tabipler Birliği'nin Çağaloğlu'ndaki binasında gerçekleşen ve aynı zamanda BDS Türkiye'nin önümüzdeki dönemde yürüteceği G4S şirketi boykotunun da başlangıcını simgeleyen konferansa ilgi büyüktü.

Gayri meşru İsrail'in hapisanelerindeki Filistinli esirlerin sesini duyurmak ve enternasyonal bir dayanışmanın nasıl olması gerektiğini tartışmak amacıyla düzenlenen konferansın beş konuşmacısının dördü, Filistin'den gelen katılımcılardı: 11 yılını gayri meşru İsrail Devleti'nin hapisanelerinde geçirmiş olan Amne Muna, Filistinli esirlerle dayanışmak için yapılan bir gösteri sırasında gözaltına alınarak 6 ay esir tutulmuş bir öğrenci olan Lina Hattab, Filistinli militan, avukat ve aynı zamanda 13 yıldır esir olan Fedvan Barguti'nin de eşi olan Fedva Barguti ve FHKC Genel Sekreteri Ahmed Saadat'ın avukatı Mahmud Hasan. Bu dört katılımcının yanı sıra, BDS Türkiye çalışanlarından gazeteci-yazar Ayşe Düzkan da konferansın ikinci oturumunda bir konuşma yaptı.

BDS Türkiye'yi temsilen Selim Sezer'in, Türkiye'deki Filistin diasporasını temsilen de Zeyna Hamad'ın açılış konuşmalarını gerçekleştirdikleri konferansın ilk oturumunda Lina Hattab ve Amne Muna, işgalci oluşumun hapisanelerinde yaşadıklarını konferans katılımcılarıyla paylaştılar. İkinci oturumda ise aynı zamanda Ad-Dameer Esirleri Destekleme ve İnsan Hakları Kurulu'nun da temsilcisi olan Mahmud Hasan, İsrail'in tutuklama yaşını 12'ye ka-

dar indirdiğini ve toplu cezalandırma yöntemleri ile esirlerin ailelerinin evlerini yıktığını söyledi. Aynı oturumun bir diğer konuşmacısı olan Fedva Barguti ise, İsrail işgali sürdürdüğü sürece Filistin direnişinin devam edeceğini, uluslararası dayanışma hareketlerinin de bu direnişe büyük katkı sunduğunu söyledi. Oturumun son konuşmacısı olan Ayşe Düzkan, konuşmasında Türkiye'deki cezaevi direnişlerinden bahsetti ve cezaevlerinde direnen insanların en büyük beklentisinin dışarıdan gelen destek olduğuna vurgu yaparak, tüm katılımcıları, BDS Türkiye'nin önümüzdeki dönemde yükselteceği G4S boykotuna destek vermeye çağırdı. Konferans, sonuç deklarasyonunun okunması ile sona erdi.

Konferansın düzenlendiği tarih olan 29 Kasım, bir yandan Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü olması, diğer yandan Filistinli pek çok örgütün çağrısı ile Birleşmiş Milletler'in G4S şirketi ile anlaşmalarını iptal etmesini amaçlayan eylemlerin yapıldığı 23-30 Kasım haftası içerisinde olması nedeniyle önemliydi. Zaten BDS Türkiye, bu konferansı Filistinli esirlerin çağrısından hareketle önümüzdeki günlerde başlatacağı G4S şirketini boykot kampanyasının bir ilk etkinliği olarak da düzenledi.

G4S'le yapılan anlaşmalar feshedilsin!

G4S şirketi, gayri meşru İsrail Devleti'nin hapisanelerinin ve Filistin topraklarını bölen işgal duvarındaki geçiş noktalarının (yani işgalci gücün) güvenliğini sağlayan, Filistinli esirlere yönelik işkence ve kötü muamelelerde sorumluluğu bulunan, dünyanın pek çok ülkesinde faaliyet yürüten bir güvenlik şirkettir. Geçtiğimiz aylarda Filistinli esirler, G4S şirketinin, gayri meşru İsrail hapisanelerinden ve ge-

nel olarak işgal altındaki Filistin topraklarından çıkana kadar, faaliyet yürüttüğü her yerde boykot edilmesi çağrısı yapmışlardı. Birleşmiş Milletler de G4S şirketi tarafından korunuyor ve bu şirketle arasında 22 milyon dolarlık bir anlaşma yapılmış durumda. Türkiye'de ise Yapı Kredi, Sabancı Üniversitesi, Rahmi Koç Müzesi, çok sayıda banka, konsolosluk ve daha pek çok kurum ve kuruluş G4S tarafından

korunuyor. G4S işçileri taşeron olarak çalışıyorlar. BDS Türkiye tarafından düzenlenen G4S kampanyası, bir yandan G4S şirketini işgal altındaki Filistin topraklarından tamamen çıkana kadar boykot etmeyi amaçlarken, şirket bunu yapmadığı ölçüde, G4S ile çalışan kurumların bu şirketle sözleşmelerini feshetmelerini, çalışan işçilerin ise çalıştıkları kurumların kadrosuna alınmasını amaçlıyor.

İşçiler, köylüler, arkasız memurlar, esnaflar, topraksızlar, kazanında et yerine dert kaynayan analar!

Türkiye İşçi Partisi'nin (TİP) 1965 seçimlerinde meclise 15 milletvekili sokma başarısının 50. yıldönümü dolayısıyla son iki sayımızda olduğu gibi bu sayımızda da TİP'e yer ayırıyoruz."

1960'lı yıllarda bir süre boyunca Türkiye İşçi Partisi (TİP) bu topraklarda diri, geleceğe bakan, yürekli kim varsa çatısının altına toplamıştı. En başta işçiler geliyordu, sonra küçük toprak sahibi köylüler, esnaf, Kürt halkının ilerici evlatları, sosyalist aydınlar, adım adım devrimci öğrenci gençlik... 1965 seçimlerinde halktan 300 bine yakın oy alıp (yüzde 3), meclise 15 milletvekili yollamıştı TİP. Ancak reformistti. Toplumsal değişimin düzeni sarsmadan parlamen-tonun içinden geleceğine inanan bir önderliği vardı. Burjuva ideolojisinden tam anlamıyla kur-tulamamıştı. Ama bir yanı vardı ki daha sonraki değme sosyalist akımlar bu konuda onunla hiç boy ölçüşe-mezdi. Halkla diyalog kurmayı bilmek!

O günün sosyalistleri saftı, sosyalizm Türkiye'de kitleselleşen bir akım olarak ilkbaharını yaşı-yordu. Ama belki tam da bu safılık TİP'in sözcülerine bugünün çok daha gelişkin, her türlü teorik tartışmayı yapan sosyalist hareketine göre halka

çok daha anlaşılır ve ikna edici biçimde hitap etme olanağı veriyordu.

Bugün seçimlere katılan sosyalist partilerin temsilcileri radyoya televizyona konuşmaya çıktıklarında da, sosyalist aydınlar toplantılarda kitleye hitap ederken de bir şey dikkati çekiyor: Kim en "entelektüel" tarzda konuşacak, en "şık" sözleri edecek? Yarış bunun üzerine. Hatta kimileri ne kadar "lügat paralar" ise sonucun o kadar iyi olacağına inanıyor.

Oysa bu yazının başlığına bakın: 1969 seçimlerinde TİP'in bir sözcüsü radyoda halka nasıl hitap ediyor? Ne kadar halk gibi, ne kadar onların içinden, ne kadar gösterişsiz! Elbette bunu söyleyen Yaşar Kemal oldu mu ayrı bir ağırlığı var! Ama parti-nin o yıllarda başkanı olan Mehmet Ali Aybar da, başka temsilciler de böyle konuşuyorlar.

TİP'ten başka hiçbir şey öğrenmeyecekse, Türkiye solunun bu dili öğrenmesi ya da belki de sadece hatırlaması gerekiyor!

Yaşar Kemal radyoda halka hitap ediyor

Yaşar Kemal TİP'in hem bilim, düşünce vb. kurullarında çalışmıştı, hem de Genel Yönetim Kurulu üyesiydi. Her seçimde partinin radyoda (TRT'de!) halka yapacağı konuşmalardan biri mutlaka ona yapılırdı. Aşağıda Yaşar Kemal'in 1965 seçimlerinde yaptığı konuşmadan bir seçki sunuyoruz:

İşçiler, köylüler, subaylar, memurlar ve bilcümle emekçi Türk halkı, gözünüzden, alinterinden başka bir güvençleri, bir dayanakları olmayanlar, sözüm sizedir. Bizler ki emekçileriz, yıl on iki ay ayazda kışta, gece gündüz demeden tezgâh başında, fabrikalarda, tarlada takımında, dağda bayırda yalınayak, başkacak çalışıp üreteneriz.

Bütün mahsulleri, yiyecekleri, giyecekleri, bizler üretiriz. Fabrikaları, makinaları bizler yaparız. Şu dünyada insan eliyle yapılmış ne görüyorsanız, bizim nasırlı ellerimizin eseridir. Şu dünyada ne varsa bizim alinterimiz, gözünüz-

muzdur. Bu güzel ellerin, nasırlı ellerin yarattığı mahsuller ve fabrika ve toprak ve su mahsulleri hepimize yetecek kadardır bu dünyada... Öyleyse neden birimiz tok da hepimiz yoksuluz?

Ben size buradan ilân ediyorum ki, cümle kötülüklerin bir tek sebebi var. O da şu sömürücüler. Yani çalışmayanlar, yani ellerini ılıktan soğuğa vurmayanlar, yani yan gelip yatanlar. İşte suyun başını bunlar tutmuşlar.

Bir yanda çalışmadan milyon vuranlar bunlar. Bir yanda çalışıp da nan ekmeğe muhtaç olanlar, emekçiler.

İşte kahrolası, işte yerin dibine geçesi bir düzen. Düzen değil düzensizlik. İşte bu düzen sömürücülük düzeni nerede varsa mümkünü yok orada rahatlık, orada mutluluk olmaz. (...)

Biliyorum, seçimlerden bıktınız. Sizi çok kandırdılar. Yalanlarından dolanlarından bıktınız.

Duydum ki çoğunuz sandık başına gitmeyecektiniz. Hayır,

bunu yapmayacaksınız. Bu sefer sandık başına mutlaka geleceksiniz.

Hakkı yenen yoksulların, tüyü bitmedik yetimlerin, topraksız köylünün, sömürülen işçinin hatırı için sandık başına geleceksiniz.

Ezilmişin, hor görülmüşün, adam yerine konmamışın hatırı için, şu zenginler eliyle talan edilmiş, viraneye çevrilmiş, bağımsızlığını yitirmiş güzel memleketinin, büyük milletinin hatırı için geleceksin. (...)

Gençlik mücadelesi

Üniversitelerde tekfircilikle-mezhepçilikle mücadele

İster açıktan ister kapalı faaliyet yürütsün, tekfirci-mezhepçi gruplar bugün üniversitelerde bütün öğrencileri tehdit etmektedir. Bu gruplara karşı siyasi mücadele vazgeçilmezdir. Onların kendilerini meşru bir dini toplulukmuş gibi göstermelerine izin verilemez. Tekfirci ve mezhepçi propaganda meşru görülmez. Siyasi pozisyonları, emperyalist devletlerle olan ilişkileri her fırsatta teşhir edilmelidir. AKP'nin siyasi desteğiyle ve yarattığı ortamla, kolaylıkla örgütlenme şansı bulan bu örgütleri durdurmanın başka bir yolu yoktur. Üniversite öğrencilerine ve emekçilerine olası bir mezhep savaşının nasıl bir felakete yol açacağı ısrarla anlatılmalıdır.

Tekfircilik ve mezhepçilik, bugün Ortadoğu halklarını mezhep temelinde ayrıştırarak birbirine kırdırmakta ve Ortadoğu'yu bir kan gölü haline getirmektedir. Emperyalist devletlerle işbirliği içinde Türkiye, Katar ve Suudi Arabistan'dan oluşan Sünni ek-sen, en başından bugüne kadar Suriye'deki tekfirci-mezhepçi örgütleri besleyerek tüm coğrafya için bir mezhep savaşını kışkırtmıştır. Ortadoğu'daki bir mezhep savaşının, halkların ortak yıkımı olacağı ve enerji kaynakları için ağız sulanan devletler için büyük bir fırsat sunmakta olduğu ortadadır. Türkiye de Ortadoğu'daki çıkarları için bu tekfirci örgütleri hem Suriye'de desteklemiş hem de ülke içinde kök salmasına izin vermiş ve bu çeteler bugün üniversiteleri dahi tehdit etmeye başlamıştır.

Özellikle mescit-cami toplulukları altında örgütlenmekte

olan tekfirci-mezhepçi örgütler birçok üniversitede siyasi faaliyetlerini sürdürmekte, eylemler gerçekleştirmekte ve saldırılar düzenlemektedir. Örnek vermek gerekirse, 2014 Eylül'ünde İstanbul Üniversitesi'nde El-Nusra, Ahrar-uş Şam gibi tekfirci-mezhepçi örgütlerin destekçisi Müslüman Gençlik üyesi siyah maskeli 15 kişi, ellerinde sopalarla stantları basmıştı. Bu yılın Ekim ayında ODTÜ Mescid Topluluğu'nun sohbetine bir DAİŞ'li (İŞİD) katılıp konuşma yaptı. Ardından Kasım ayında ODTÜ'de Hazırlık Binası'nda sınıflara DAİŞ bayrakları bırakıldı. Ve daha geçtiğimiz günlerde İTÜ'de kendine Tevhid ve Adalet Topluluğu adını veren bir grup, tekbirler eşliğinde "Kâfirlere için yaşasın cehennem!" sloganları attı. Son olarak yeniden İstanbul Üniversitesi'nde ortaya çıkan tekfirci-mezhepçi çeteler polis ve idare desteğini arkaları-

na alarak üniversite öğrencilerine saldırdı. Anadolu'nun birçok üniversitesinde benzer örgütlenmeler mevcut. Bu örgütler, AKP'nin desteği ve üniversite yönetimlerinin görmezden gelmeleri sonucu birçok üniversitede rahatlıkla açıktan faaliyet yapabilmektedir.

Erdoğan'ın hem kendi kültürünü hem de burjuvazinin çıkarlarını korumak amacıyla körükleyebileceği bir mezhep savaşında, bu tekfirci-mezhepçi örgütler Erdoğan'ın bir numaralı kozu olacaktır. Bu çeteler en kirli işleri, en büyük katliamları gözlerini kırpmadan yapacaklardır.

Dahası bir iç savaşa gerek olmadan da bu tekfirci-mezhepçi örgütler, örgütlendikleri üniversitelerde insanların özel hayatlarına karışmakta, kadınlara türlü zorlamalar getirmektedir. Bugün üniversitelere gericiği sopalarla, bıçaklarla dayatmakta ve kendileri dışındaki tüm gençliği tehdit

etmektedirler.

Üniversitelerde ister açıktan ister kapalı faaliyet yürütsün, tekfirci-mezhepçi grupların kurduğu bütün kulüp ve topluluklara karşı, siyasi mücadele vazgeçilmezdir. Onların kendilerini meşru bir dini toplulukmuş gibi göstermelerine izin verilemez. Tekfirci ve mezhepçi propaganda meşru görülmez. Siyasi pozisyonları, emperyalist devletlerle olan ilişkileri her fırsatta teşhir edilmelidir. AKP'nin siyasi desteğiyle ve yarattığı ortamla, kolaylıkla örgütlenme şansı bulan bu örgütleri durdurmanın başka bir yolu yoktur. Üniversite öğrencilerine ve emekçilerine olası bir mezhep savaşının nasıl bir felakete yol açacağı ısrarla anlatılmalıdır. Mücadele içerisinde İslam'ın herhangi bir yorumu veya mezhebi ile mücadele edilmediği, bilakis mezhepçiliğin kendisiyle mücadele edildiği vurgulanmalıdır. Ortadoğu halklarının ortak

bir mücadelesi olmadan tekfirci-mezhepçi örgütlerle ve onları besleyen emperyalist devletlerle başa çıkılamayacaktır. Bu yüzden tekfirci örgütlerle mücadele edilirken emperyalizm ve müdahaleci herhangi bir devletin güzellemesinin yapılması, onların yedeğine düşülmesi de kabul edilemez. Anti-emperyalizm ve anti-siyonizm bayrağı daha da yükseltilmelidir! Bizler üniversitelerdeki tekfircilikle, çizdiğimiz bu perspektifle mücadele etmekteyiz. Halkları katledenleri, masum insanları diri diri yakanları, kafa kesen barbarları ve onların uzantılarını üniversitelerde barındırmayacağız. Biliyoruz ki Ortadoğu halkları birlikte mücadele ederek bu tekfircileri ve emperyalistleri Ortadoğu'dan kovacaktır. Zafer Ortadoğu halklarının olacaktır!

Üniversitelerde tekfirciliğe, mezhepçiliğe, barbarlığa geçit yok!

Röportaj

Filistinli eski tutuklu öğrenci Lina Hattab ile röportaj

Filistinli Esirlerin Mücadelesi, Uluslararası Boykot ve Dayanışma Konferansı için Türkiye'ye gelen eski tutuklu Filistinli öğrenci Lina Hattab ile *Gerçek* gazetesi olarak hapishane deneyimini ve siyonizme karşı mücadeleyi konuştuk. Filistin halkı, bölgede adeta emperyalizmin ileri bir karakol noktası gibi hareket eden siyonist oluşuma karşı yıllardır mücadele ediyor. Bu vesileyle bir kez daha Filistin halkının haklı mücadelesinin yanında olduğumuzu ifade etmiş olalım. Yıkıl-sın siyonist İsrail devleti! Yaşasın Filistin'in kurtuluş mücadelesi!

Gerçek: Altı ay kadar süren tutukluluk sürecinde hapishanede yaşadıklarından kısaca bahsedebilir misin?

Lina Hattab: Hapishanelerin, ister kadın ister erkek isterse de çocuk olsun hapis yatan herkes için zorlukları, sıkıntıları var. Tutukluluk sürecinde bizlerin birçok sorunu olabiliyor. Üzerimizde bu sürecin hayatımız boyunca taşıyacağımız birçok etkileri oluyor. Benim için de bu böyle oldu. Fakat meselenin başka bir yanı var, İsrail bizleri tutukladığında içeride birlikte daha da güçleneceğimizi düşünemiyor. Bütün Filistinli esirler kendilerine hapisteyken "Dimdik ayakta duracağım, mücadelem devam edeceğim!" diyor. Hapishanede mücade-

le etmenin, direnişin bir türü ve parçası olduğunu düşünüyorum çünkü bildiğiniz gibi direnmenin bir sürü türü vardır. Hapishane direnişleri de bunlardan bir tanesi ve direnişin büyük bir parçası. Böyle olunca Filistinli esirler de dimdik duruyor, mücadeleye devam ediyorlar. İsrail uyguladığı baskıyla, fiziksel ve psikolojik işkenceleriyle esirleri yıldıracaklarını düşünüyor ama tam tersi oluyor. Şimdiye kadar belki yüz binlerce Filistinli hapsedildi, bu baskılara ve işkencelere maruz kaldı fakat hiçbir şekilde bu halk mücadeleden yılmadı. Bir şey daha var: Hapishanede en önemli şeylerden bir tanesi esirin, hapishane içindeki durumla ilgili, kurallarla ilgili, karşılaştığı bütün işkence yöntemleriyle ilgili yani kısacası hapishaneyle ilgili her şeye dair bilinçliliği. Bu bilinçlilik esiri koruyan bir şey.

Gerçek: Siyonizmin mücadele eden Filistinlileri yıldırmak, halka gözdağı vermek için uyguladığı baskılara, yaptığı tutuklamalara karşı direniş nasıl şekilleniyor?

Lina Hattab: Siyonist baskılara karşı direniş iki kategoriye ayrılıyor; esir hareketi ve hapishanenin dışındaki hareket. Esir hareketinin hapishanenin içinde çeşitli direniş aygıtları var. Bunların başında açlık grevi geliyor. Esirler, hapishane içinde siyonizmin zalim uygulama-

larına karşı bir protesto düzenlediğinde, mesela idari tutuklamalara karşı açlık grevi yaptıklarında sayıları az olsa da bu çok etkili olabiliyor. Buna verilebilecek bir örnek geçenlerde açlık grevine çıkan 27 esir. Hapishane kurallarına göre gelen yemekleri reddetmek, cezası olan bir eylem. Ama açlık grevi etkili oluyor ve bunu değiştiriyor. Esirlere destek vermek, onların sesini duyurmak, insanları bu konuda bilinçlendirmek, protestolar düzenlemek ise dışarıda bu baskılara, tutuklamalara karşı isyanı oluşturuyor. Esirlerle beraber dışarıda protestolar düzenlenmesi, temas noktalarında yapılan protestolarla mücadele daha etkili oluyor. Hapishane içindeki hareket eskisi gibi bir bütün hâlinde değil, Filistinli gruplar arasında bölünmüş durumda. Ama bu protestolar esir hareketini birleştiriyor. Bir başka çok önemli konu ise uluslararası destek. Bu davanın uluslararası alanda duyurulması ve insanların bilinçlendirilmesi çok önemli. Siyonizme karşı mücadelede benzer düşünen hareketlerin desteği mücadelenin daha etkili olmasını sağlıyor, bu yüzden birlikte çalışmak gerekiyor.

Gerçek: Özgürleştiren döneme denk gelen süreçte ayağa kalkan, eylemler yapan, siyonizme karşı direnişi yükselten ciddi bir güç orta-

ya çıktı. Bu süreç sık sık 3. İntifada olarak anılıyor. Senin gözlemlerin nedir, sence süreç nereye gidiyor?

Lina Hattab: Özgürleştikten sonra bu süreci gözlemledim, bir sürü kişi süreci 3. İntifada olarak adlandırıyor, bir kısmı ise yalnızca bir ayaklanma şeklinde tanımlıyor. Bence bu sürecin 3. İntifada olabilmesi için birkaç şart var ve bu şartlar henüz sağlanmadı. Bu şartlardan bir tanesi birleşmiş bir önderliğin olması. Diğerleri ise devrim niteliğinde bir ayaklanma olması. Ama şu an birleşmiş bir önderlik altında gerçekleşmiyor ayaklanma ve ayaklanmanın gideceği yol çizilmiş, amacı belirlenmiş değil. Fakat bu sürece 3. İntifada demek de, süreç hakkında şunu söyleyebilirim: Bu ayaklanma siyonist yerleşimcilerle karşı Filistinliler için bir kalkan oluşturdu. Eylemler başlamadan önce siyonist yerleşimciler Filistinlilere sık sık zulmediyorlardı, yoldan geçen Filistinlileri taşlamaya kadar varan suçlar işliyorlardı. Devabşe ailesinin yerleşimciler tarafından yakıla-

rak katledildiğini hepimiz gördük, bu büyük bir insanlık suçu. Filistinlilerin eylemleri, ayaklanmaları nefret suçlarını ve ayrımcılığı sınırlandırdı. Şimdi yerleşimciler eskisi kadar rahat bir şekilde Filistinlilere saldıramıyorlar.

Gerçek: Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?

Lina Hattab: Türkiye ve uluslararası BDS hareketinden bahsetmek istiyorum. Boykot hareketinin çok önemli olduğunu düşünüyorum ve Türkiye'deki rolünün daha da artmasını, hükümet üzerinde etkili olmasını umuyorum. Uluslararası desteğin büyümesi bizim için çok önemli.

75.YIL

Lev Davidoviç TROTSKİY

Senin 1 Mayıslarını gördük!

Uğultularla duyduk

Kocaman bir çan gibi haykıran Troçki'yi!

Nâzım Hikmet

Hatip olarak Trotskiy

20. yüzyılda dünya sosyalist hareketinde üç önder hitabet yetenekleri bakımından belirgin biçimde öne çıkar. Yüzyıl başında Fransız sosyalizminin önderi Jean Jaurès; 20. yüzyılın ikinci yarısında Küba devriminin önderi Fidel Castro; arada Ekim devriminin iki büyük önderinden biri olan Trotskiy.

Eldeki kaynakların gösterdiği farklar şöyle özetlenebilir: II. Enternasyonal'in en görkemli döneminde zaten inanmış kitlelere hitap eden Jaurès, sözünün zarafeti ve konuşmasının ahengi ile öne çıkmıştır. Hitabeti o kadar güçlüdür ki Fransız emperyalizmi, savaşa karşı kitleleri peşinden sürüklemesinden korkarak onu 1914'te savaşın başlamasından birkaç gün önce bir meczuba öldürtmüştür.

Seçtiği politik strateji dolayısıyla iktidar mücadelesi sırasında kitlelere hitap edecek bir gelenekten değil, küçük gerilla birliklerinin komutanlığından gelen Fidel Castro, devrimden sonra bazen yüz binlerce, bazen bir milyon insana Havana'nın Plaza de la Revolución'unda (Devrim Meydanı) hitap ederken, kitleleri üç, dört, beş saat boyunca büyülercesine kendine bağlayan bir güçle konuşmuştur.

Ama her ikisi de sonuçta zaten kendisinin savunduğu davaya inanmış insanlara hitap ediyordu. Bir hatip olarak Trotskiy'i ayıran şaşkınlık verici şey, ikna gücüyü. En olmadık topluluklara hitaben yaptığı konuşmalarda onları anında karşı oldukları fikirlere kazandırıyor, hatta o fikirler uğruna seferber etmeyi beceriyordu. İlk tanışımız, devrimden sonra öğrenci olarak bulunduğu Moskova'da onu defalarca dinlemiş olan Nâzım Hikmet olsun.

Nâzım anlatıyor

Nâzım, üniversiteden mezun olunca Türkiye'ye döndüğünde 1924 Ekim ayında *Son Telgraf* gazetesinde bir dizi yazı arasında Trotskiy üzerine de bir yazı yayınladı. (Bu yazı *Devrimci Marksizm* dergisinin 20. sayısında okunabilir.) Yazıda Trotskiy hakkında bir üniversiteli öğrenci kadın şöyle der: "Menbai [kaynağı] bitmez

tükenmez bir belagata [güzel söyleme sanatı], kısılması imkân haricinde bir sese sahiptir."

Ama bu yazıda anlatılanlar arasında en önemlisi bir işçinin öyküsüdür:

"Beyazlar Petrograd'ın sekiz kilometre yakınına gelmişlerdi ve üç dört saat sonra şehre gireceklerdi. Bolşevikler için bir tek kurtuluş çaresi vardı: Benim çalıştığım fabrika amelesini beyazlara karşı göndermek. Hâlbuki biz bilâistisna hepimiz Menşevik idik ve inkılâbın başladığı andan itibaren her türlü vatandaş muharebelerine [iç savaş çarpışmalarına] karşı bitaraf kalmıştık... Yine bitaraf kalacaktık... Fakat..."

Fakat Troçki fabrikaya geldi... Ve biz beş bin Menşevik, koyu Menşevik amele silahları kaptığımız gibi Bolşevik bayrağı altında cepheye koştuk...

Bu iş nasıl mı oldu? Nasıl olacak! Troçki geliyor dediler! Biz hepimiz, istemeyiz, kahrolsun! diye bağıştık. Fakat o hiç aldırmadan bilâpervâ aramıza girdi. Fabrikasının büyük meydanında toplastık. O ağır ağır yürüyerek yüksek duvarın dibindeki bir makine harabesinin üstüne çıktı ve birdenbire bize yüzünü çevirdi. Biz mütemadiyen, defol buradan! diye avaz avaz haykırıyorduk. Ani bir hareketle yırtık eski şapkasını çıkardı. Siyah saçları geniş alnının iki yanından çatık kaşlarının üstüne düştü. Göz-

leri yandı. Haykırışlar yavaş yavaş kesildi. Hiçbir hareket yapmadan bize bakıyordu. Sustuk. Kımlıdamaksızın durdu. Troçki'nin yanan gözleri büyüdü ve ben artık o iki gözden başka bir şey görmez oldum... Sonra bir anda o iki muazzam ocak gibi yanan gözler kö-rüklenmiş gibi parladı ve binlerce çanın haykırmasını andıran bir uğultu kulaklarımda inledi:

-Yoldaşlar... Düşman 8 kilometre yakında, inkılâp tehlikedir. Silah başına!...

Ne oldu bilmiyorum, meydanı dolduran beş bin kişi, beş bin Menşevik amele emre itaatkâr bir ordu gibi soldan döndü ve Troçki'nin parmağıyla gösterdiği kapıdan fırlayarak dışarıda hazırlanmış olan silah dolu kamyonlara hücum ettiler ve cepheye gittiler... Ben o günden beri Bolşevik Fırkasının azasıyım ve beş bin amelenin hepsinde bugün vatandaş muhaberelelerinden kalan bir iki yara vardır!"

Dünyayı sarsan konuşmalar

Trotskiy'in kitleleri ikna etme yeteneğinin en canlı tanıklarından biri, Ekim devrimini, içinden yaşayarak anlattığı *Dünyayı Sarsan On Gün* kitabıyla ölümsüzleşen Amerikalı komünist gazeteci John Reed olmuştur. Ekim devriminin hemen öncesinde Petrograd İşçi Sovyeti'ndeki tartışmaları anlatırken şöyle yazıyor Reed:

"Sonra Bolşevikler adına Troç-

ki bir fırtına gibi çoşan alkışlar arasında kürsüye çıktı. Zayıf, sivri yüzü hınzırca bir ifade aldığı zaman sanki bir şeytandı."

Düşman askerlerini devrime kazanmak

Trotskiy'in bu yeteneği sadece büyük işçi kolektiflerine hitap ettiğinde ortaya çıkmıyordu. En olmadık toplulukları hitabet yeteneğiyle ikna etmeyi başarıyordu. Bunun bir örneği, Şubat devrimi sonrasında sürgünde olduğu ABD'den dönerken Britanya devletinin esir kampına düştüğünde yaşanmıştır. Britanya'nın esir kampında kim olur? "Düşman" Almanya'nın askerleri. Trotskiy ise Britanya'nın müttefiki olan Rusya'nın vatandaşıdır ama devrimci olduğundan esir alınmıştır. 800 Alman askeri karşısında, üç yıldır o ülkeyle savaşmakta olan Rusya vatandaşı üç-beş devrimci! Patlayıcı madde! Ama Trotskiy, bu askerlere söylevler vermiş, Rus devrimini, işçi ve asker sovyetlerini, Lenin'i ve elbette Alman ulusunun büyük evladı Liebknecht'i anlatmıştır. *Hayatım* kitabında, "Orada bulunduğum bütün bir ay sürekli bir kitle toplantısı gibiydi" diye yazar. Sonunda Petrograd Sovyeti, 1905'teki başkanını kurtarmak için Rus hükümeti üzerinde baskı uygulayınca Trotskiy salıverilir. İngiliz komutan, Alman askerlerini devrimci komünistler hâline

getirmeye başlayan Rus devrimcilerinden kurtulduğuna mutlaka çok memnun olmuştur!

"Asker kaçağı yoldaşlar!"

Trotskiy Kızıl Ordu başkomutanı iken bir hatip olarak yetenekleri elbette devrimin çok işine yaramıştır. Askerlere yaptığı moral konuşmaları arasında bir tanesi komik insani özellikler taşır. Kızıl Ordu'ya asker alımı için zorunlu askerlik başladıktan sonra, savaş tiyatrolarına uzak bölgelerde yaşayan genç köylüler arasında, biraz da meselenin ciddiyetini kavrayamadıkları için göreve gitmeyenler vardır. Bunlara resmi terminolojide "asker kaçağı" denir. Bir bölgede Savaş Komiserliği bunları bulur, kitlesel olarak bir kıtlada toplar. Trotskiy bölgeden geçiyor olduğu için bunları görmek ister. Yardımcıları karşı devrimci bir tepkiden korkarlar ama o ısrar eder. 15 bin asker kaçağı açık havaya çağırılır. Trotskiy bir masanın üzerine fırlar ve konuşmaya başlar: "Asker kaçağı yoldaşlar!" Konuşma bir buçuk saat sürer. Sonrasını Trotskiy'den dinleyelim:

"Onları kendi gözlerinde değerli kılmaya çalıştım; sözlerime son verirken, devrime olan bağlılıklarının işareti olarak ellerini kaldırmalarını söyledim. Yeni fikirler gözlerimin önünde bulaşmaya başlıyordu onlara. Gerçek bir şevk içine girmişlerdi; beni aracımaya kadar getirdiler, gözleriyle yercesine bakıyorlardı bana; daha önce olduğu gibi korkuyla değil, coşkuyla; en yüksek perdeden bağırıp duruyorlardı. Neredeyse gitmeme izin vermeyeceklerdi. Sonradan biraz gurur duyarak öğrendim ki, onları terbiye etmenin en sağlam yollarından biri, 'Trotskiy Yoldaş'a ne vaat etmiştin?' diye sormak olmuş. Sonraları, Ryazan 'asker kaçakları' cephelelerinde gayet güzel çarpıştılar."

Şeytan ve yılan

Bolşevik devrimini Menşevik işçilerle savunmak, düşman askerini devrimci yapmak, asker kaçağından kahraman yaratmak. Jaurès ve Castro'nunkinden biraz daha zor değil mi? Bizde ne derler? Tatlı söz yılanı deliğinden çıkartmış!